

บทที่ 6

ลัทธิไซออนิสต์

ดั้งเดิมของอิสราเอล

มีเหตุผลหลายประการที่แสดงให้เห็นว่าชาวอเมริกันคุ้นเคยกับอิสราเอลมากกว่าคุ้นเคยกับประเทศเพื่อนบ้านของอิสราเอล จะเห็นได้จากชาวยิวอเมริกันจำนวนมากมักจะเกี่ยวข้องเป็นการส่วนตัวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของอิสราเอล มรดกที่สำคัญของยิวในด้านวัฒนธรรมเช่นลัทธิยูดาเป็นที่รู้จักกันดีในโลกตะวันตก ขณะที่วัฒนธรรมอิสลามเพิ่งเป็นที่รู้จักดีในภายหลัง นอกจากนั้นมาตรฐานการดำรงชีวิตของชาวอิสราเอลก็สูง จึงล้วนเป็นปัจจัยช่วยทำให้อิสราเอลเป็นที่รู้จักในอเมริกา มากกว่าประเทศอื่น ๆ ในตะวันออกกลาง

อิสราเอลมีลักษณะหลายอย่างที่แตกต่างกันไปจากประเทศอื่น ๆ ในตะวันออกกลาง ดังเช่น ลักษณะภูมิศาสตร์ก็แตกต่างจากประเทศเพื่อนบ้าน ประชาชนส่วนใหญ่มาจากดินแดนที่อยู่ห่างไกล น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของชาวยิวอิสราเอลเป็นชาวพื้นเมืองดั้งเดิม นอกจากนั้นอิสราเอลยังเป็นประเทศยิวแห่งเดียวในโลก ขนบธรรมเนียมประเพณีของอิสราเอลเป็นแบบยิวและภาษาทางราชการคือ ภาษาฮีบรู อิสราเอลมีความผูกพันทางอารมณ์ ประเพณี ศาสนา และเศรษฐกิจกับชุมชนยิวอื่น ๆ อีกหลายแห่งทั่วโลก

เมื่อไม่นานมานี้ มีชาวยิวจำนวนมากอพยพมาสู่อิสราเอลทำให้ประเทศต้องอาศัยความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศ ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศยังมีไม่เพียงพอสำหรับจำนวนชาวยิวซึ่งอพยพเข้ามาสู่อิสราเอลอย่างไม่ขาดสาย จะเห็นได้ว่าถ้าปราศจากความช่วยเหลือจากต่างประเทศ อัตราการอพยพอย่างรวดเร็วก็คงจะเป็นไปไม่ได้และจำนวนประชาชนของอิสราเอลก็คงจะน้อยกว่านี้

การที่อิสราเอลต้องอาศัยความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอเมริกา และการที่อิทธิพลทางด้านการเมืองแบบตะวันตกมีอยู่มากในประเทศ จึงไม่มีประเทศ

ในตะวันออกกลางประเทศใดจะถือตนว่าเหมือนกับโลกตะวันตกดังเช่นอิสราเอลทุกวันนี้ ประชาชนส่วนใหญ่ในอิสราเอลได้แก่พวกที่มีดั้งเดิมเป็นแอฟริกันและเอเชีย แต่ท่าทีและแนวความคิดตลอดจนวิถีทางชีวิตของผู้นำทั้งหลายเป็นแบบยุโรปมากกว่าแบบตะวันออกกลาง

ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้อิสราเอลมีความแตกต่างไปจากประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นอาหรับ ความพิเศษของอิสราเอลได้แสดงให้เห็นความก้าวหน้าของประเทศ แต่ขณะเดียวกันก็มีความเป็นศัตรูกับประเทศเพื่อนบ้านอาหรับ ทุกวันนี้อิสราเอลเป็นประเทศที่โดดเดี่ยวอยู่ในตะวันออกกลางประเทศต่าง ๆ ในตะวันออกกลางที่อยู่รายรอบอิสราเอลยังมีลักษณะหลายอย่างที่แตกต่างไปจากยุโรปหรืออเมริกาไม่ว่าจะทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม

เพื่อที่จะให้เข้าใจว่าเพราะเหตุใดอิสราเอลจึงมีความแตกต่างอย่างมากจากประเทศเพื่อนบ้านอาหรับ จึงจำเป็นต้องย้อนกลับไปดูดั้งเดิมของอิสราเอลเมื่อหลายสิบปีก่อนนี้ ก่อนที่อิสราเอลจะเป็นประเทศเอกราชในวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 ถึงแม้ว่ารัฐบาลอิสราเอลที่ทันสมัยแห่งแรกจะถูกตั้งขึ้นในวันนั้น แต่รัฐยิวก็มีหนทางและแนวความคิดของตนมาหลายชั่วอายุคน¹

การเริ่มต้นแบบยุโรป : ลัทธิไซออนนิสต์สมัยใหม่ หรือขบวนการสำหรับชาวยิวที่จะกลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอนได้รับแรงดลใจจากดินแดนอิสราเอลที่เก่าแก่ในพระคัมภีร์เก่า ลัทธิไซออนนิสต์เป็นผลผลิตโดยตรงของสภาวะต่าง ๆ ทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของชาวยิวยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และเป็นผลผลิตทางอ้อมของความขมขื่นของชุมชนยิวปาเลสไตน์ที่ต้องกระจัดกระจายไปตามดินแดนต่าง ๆ เป็นเวลานานภายหลังจากที่โรมันมีชัยชนะเหนือปาเลสไตน์ในระหว่างศตวรรษแรกก่อนคริสตกาล ชาวยิวได้อพยพออกจากดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ไปสู่ยุโรปที่ซึ่งพวกเขามีชีวิตอยู่ในสังคมที่แตกแยกกัน ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับกฎหมาย ประเพณี และขนบธรรมเนียมของอิสราเอลโบราณ ในไบแซนไทน์ซึ่งประชาชนนับถือคริสตศาสนาทั้งนิกายโปรเตสแตนต์และคาทอลิก แต่ชาวยิวในไบแซนไทน์ไม่สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนอื่นได้ ชาวยิวไม่ได้รับอนุญาตให้มีสำนักงานหรือเป็นเจ้าของที่ดิน ชาวยิวไม่เพียงแต่จะถูกตัดออกจากสังคมแต่ยังถูกขับไล่อีกด้วย เกือบทุกประเทศใหญ่ ๆ ในยุโรป เช่น สเปน ฝรั่งเศส อังกฤษ โปแลนด์ รัสเซีย และเยอรมนี ได้เนรเทศชุมชนยิว

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าชาวยิวมิได้กลายเป็นชาวฝรั่งเศส อังกฤษ โปแลนด์ หรือเยอรมัน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในประเทศนั้น อย่างไรก็ตามชาวยิวก็คิดถึงตัวของเขาเองว่าเป็นยิว มีประวัติศาสตร์ยิว ตลอดจนความรู้สึกทางอารมณ์ที่ขึ้นอยู่กับความทรงจำแห่งอดีต มีความภาคภูมิใจในเกียรติยศอันสูงส่งเมื่อครั้งที่ยังอยู่ในดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ ชาวยิวและพวกที่มีชีวิตต่างมองกันด้วยความสงสัย ในความรู้สึก

ของพวกที่มีโซยิวเขาเห็นว่า การที่พวกเขา มีความสงสัย ชาวยิวก็ เพราะว่า พวกเขามองสังคัมยิวว่ามี ลักษณะที่แตกต่างไปจากสังคัมของพวกเขา ขณะเดียวกัน ชาวยิวก็คิดว่า พวกที่มีโซยิวมีความต้องการที่จะประหัตประหารหรือไมก็ทำลายพวกเขาเสีย กล่าวคือต่างคนต่างก็ไม่ไว้ใจกัน

ในปาเลสไตน์ ลัทธิยิวเป็นศาสนาที่เชื่อมโยงประชาชนชาวยิวทั่วโลกให้มีความใกล้ชิดกัน กฎหมายยิวสนับสนุนพวกตั้งหลักแหล่งในบ้านเกิดเมืองนอนสมัยโบราณ มีข้อความหลายตอนซึ่งอยู่ในความทรงจำของชาวยิวคือ “การมีชีวิตอยู่ในทะเลทรายแห่งปาเลสไตน์ดีเสียกว่ามีชีวิตอยู่ในพระราชวังซึ่งอยู่ภายนอกปาเลสไตน์” “ใครก็ตามอาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ จะมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์” “อากาศในปาเลสไตน์ทำให้คนฉลาด” ความผูกพันอย่างเหนียวแน่นของชาวยิวต่อดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่คลั่งและมีอิทธิพลต่อพวกไซออนนิสต์อย่างมาก วันหยุดพักผ่อนและพิธีต่าง ๆ ทำให้ชาวยิวระลึกถึงเหตุการณ์หลายอย่าง เช่น การที่โมเสสหนีข้ามซีนายไปยังปาเลสไตน์ การที่วัดของโซโลมอนถูกทำลาย และถูกเก็บเกี่ยว มิโซของรัสเซีย โปแลนด์ หรือฝรั่งเศส แต่ของปาเลสไตน์ พิธี Passover ประจำปีทำให้นักถึงการอพยพของชาวยิวจากอียิปต์ซึ่งจบลงด้วยการสวดมนต์อย่างมีความหวังว่า “ปีหน้าในเยรูซาเลม” มีเรื่องลึกลับที่เกี่ยวกับปาเลสไตน์ในหมู่ชาวยิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่พวกเขาพลัดพรากจากกันไปสู่อินแดนต่าง ๆ และชาวยิวจำนวนมากมีความรู้สึกใกล้ชิดเป็นการส่วนตัวกับผืนแผ่นดิน ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถติดต่อกับดินแดนนั้นได้ การอพยพของชาวยิวมาสู่ปาเลสไตน์มีความตึงเครียดมากกว่าของพวกมุสลิมหรือคริสเตียน

การปฏิวัติฝรั่งเศสและชัยชนะของนโปเลียนได้ทำให้ชาวยิวมีการพัฒนาความคิดสมัยใหม่เกี่ยวกับประเทศชาติและบทบาทของพลเมือง สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับชาวยิวก็คือการทำลายสิ่งที่กีดขวางฐานะทางสังคัมของชาวยิวในยุโรปตะวันตก และให้มีการยอมรับฐานะของชาวยิวว่าเป็นพลเมืองที่เท่าเทียมกันกับพวกอื่นโดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนความเชื่อถือเดิมของชาวยิว ในตอนกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ชาวยิวในยุโรปตะวันตกได้รับสัญญาให้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ในการปฏิบัติทางกฎหมายและสอนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ชาวยิวก็เรียกร้องสิทธิในการออกเสียง การเปิดสำนักงานและการเข้ารับราชการทหาร

ความคิดแบบนโปเลียนในเรื่องความเสมอภาคของพลเมืองโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องศาสนา มีอิทธิพลต่อชาวยิวมาก ขณะที่รัฐบาลของประเทศยุโรปมิได้มองว่าชาวยิวมีความเท่าเทียมกับพลเมืองของประเทศ ยิวจึงกลายเป็นเป้าของปฏิกิริยาโต้ตอบแบบเก่าต่อต้านยุคของการปฏิวัติฝรั่งเศส รัฐบาลรัสเซียได้ตั้งกฎเกณฑ์ใหม่ที่เคร่งครัดต่อการเคลื่อนไหวและการทำงานของชาวยิว มีการฆ่าหมู่ชาวยิวเป็นระยะ ๆ ซึ่งมีความรุนแรงมากจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1880 ชาวยิวจำนวน

มากจึงหนีออกจากรัสเซียไปสู่ยุโรปตะวันตกและอเมริกา

ในบรรดากองนำของความเคลื่อนไหวเหล่านี้มีกลุ่มสำคัญคือ Hoveve Zion ได้ถูกก่อตั้งขึ้นครั้งแรกในรัสเซียระหว่างต้นปี ค.ศ. 1880 กลุ่มนี้สนับสนุนการตั้งหลักแหล่งของชาวยิวในปาเลสไตน์ ในฐานะที่เป็นการกระทำที่เป็นการปลดปล่อยมากกว่าในฐานะที่เป็นอุดมคติทางศาสนา คนหนุ่มสาวชาวยิวจำนวนมากในรัสเซียมีความคิดที่เป็นอิสระในเรื่องการปฏิรูปทางการเมืองและสังคม พวกเขาเห็นว่าไม่มีทางที่จะบรรเทาความทุกข์ยากของชะตาชีวิตของชาวยิวในประเทศนั้นได้ จึงหันกลับไปสู่ความคิดเกี่ยวกับการกำหนดโชคชะตาตนเอง ปรัชญาของชาวยิวถูกแสดงให้เห็นใน Leo Pinsker's Auto Emancipation ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1882 พวกเขาเถียงว่าความเป็นอิสระในด้านกฎหมายนั้นเปล่าประโยชน์ถ้าอยู่นอกเหนือจุดมุ่งหมายของความเป็นผู้มีใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ พวกเขาต้องการเพียง “ดินแดนในกรรมสิทธิ์ของเรา” ไม่ว่าดินแดนนั้นจะอยู่บนฝั่งแม่น้ำจอร์แดนหรือแม่น้ำมิสซิสซิปปีก็ตาม จะเป็นการสรุปที่ถูกต้องแน่นอน

ในรัสเซีย เป็นการง่ายสำหรับคนหนุ่มสาวชาวยิวที่มีอุดมคติที่จะถูกกระตุ้นโดยภาพต่าง ๆ ของแผ่นดินที่ให้ความหวังว่าชีวิตจะดีกว่านี้ เช่น มีนักศึกษาในกลุ่มหนึ่งเดินทางตลอดรัสเซียหาสมัครพรรคพวกได้ประมาณ 500 คน คนเหล่านี้ได้กลายเป็น “Bilu” การเริ่มต้นของฮีบรูเพื่อรวมตัวกันชุมนุมใน Isaiiah ทุกคนร้องเรียกออกมาอย่างเดียวกันว่า “โอ เราจะกลับไปสู่บ้านของจาคอบ” พวกเขาจำนวนหนึ่งได้จัดเตรียมการเพื่อตั้งหลักแหล่งในปาเลสไตน์ พวกเขาได้สร้างเมืองเล็ก ๆ ชื่อ Rishom le-Zion ในปี ค.ศ. 1882 ภายในเวลา 10 ปี คนหนุ่มสาวชาวยิวในรัสเซียและโปแลนด์ ก็ได้ก่อตั้งการตั้งหลักแหล่งที่พักแบบเดียวกัน เหมือนเป็นการเตรียมเพื่อตั้งหลักแหล่งกันจริง ๆ ในปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตามเกิดปัญหาความยุ่งยากทางเศรษฐกิจและการปรับให้เข้ากับชีวิตของผู้ริเริ่มที่ตราคราตราเห็นดเห็น้อย จึงไม่สามารถพัฒนางานนี้ได้อย่างแท้จริง

มีเพียงไซออนนิสต์กลุ่มแรกจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่เดินทางไปปาเลสไตน์ ขณะที่ชาวยิวจำนวนล้านคนได้อพยพออกจากรัสเซียไปยังอเมริกาและยุโรปตะวันตก อย่างไรก็ตามมีชาวยิวจำนวนมากผู้ไม่เคยคิดถึงการอพยพไปสู่ตะวันออกกลาง รวมถึงคนอีกจำนวนมากผู้ได้ตั้งหลักแหล่งในอเมริกาและยุโรปตะวันตกได้กลายเป็นไซออนนิสต์อย่างแรงกล้า บุคคลเหล่านี้มีความผูกพันทางด้านจิตใจกับขบวนการกลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอน จึงได้กลายเป็นไซออนนิสต์ด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยคิดจะไปตั้งหลักแหล่งในตะวันออกกลาง

ขณะเดียวกันก็มีความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมอื่นด้วย แนวโน้มของไซออนนิสต์ปรากฏขึ้นซึ่งสะท้อนให้เห็นความยุ่งยากซับซ้อนในด้านอุดมคติในราวกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ลัทธิ

สังคมนิยมทั้งมาร์กซิสต์และที่ไม่ใช่มาร์กซิสต์กำลังมีอิทธิพลมากขณะนั้น ได้ทำให้ลัทธิไซออนนิสต์เข้มแข็งและมีความคิดเห็นในการเข้าข้างกรรมกร ซึ่งได้อิทธิพลเหนือขบวนการเคลื่อนไหว นักสังคมนิยมเน้นถึงทฤษฎีไซออนนิสต์ด้วยว่าไม่ว่าที่ใดก็ตามจะมีความตึงเครียดในหมู่ชาวยิวเพราะไม่ได้รับผลประโยชน์จากอาซีฟ ทั้งนี้เพราะในอดีตชาวยิวถูกกีดกันจากการเป็นเจ้าของที่ดินและอาชีพอที่เกี่ยวข้อกับกฎหมาย กองทัพ และการบริหารงานของรัฐบาล พวกเขาไซออนนิสต์มีความรู้สึกในฐานะของตนว่าเป็นกลุ่มมีอาชีพรารณาที่จะกลับไปบ้านเกิดเมืองนอน ไม่เพียงแต่ในความรู้สึกของชาติเท่านั้นแต่ยังในฐานะชาวนาก็มีความรู้สึกเดียวกัน แต่ชาวยิวซึ่งเป็นชนชั้นต่ำและไม่คุ้นเคยกับผืนแผ่นดินจึงไม่ย้ายนักเมื่อกลับไปปาเลสไตน์และจะไปทำงานเพียงการขุดดิน และก็ปรากฏว่าพวกเขาประสบความสำเร็จหลายครั้ง จะเห็นได้ว่าพวกตั้งหลักแหล่ง Bilu จำนวนมากคุ้นเคยกับการจ้างกรรมกรชาวอาหรับมากกว่าที่จะขุดดินด้วยมือของตนเอง²

เชโฮดอร์ เฮอร์เชิล (Theodor Herzl) และลัทธิไซออนนิสต์ทางการเมือง

เป็นเวลา 10 ปี ภายหลังจากที่พวกตั้งหลักแหล่งชาวยิวรัสเซียพวกแรกเดินทางไปถึงปาเลสไตน์ กลุ่มไซออนนิสต์ต่าง ๆ ก็รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อเริ่มขบวนการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ ผู้ก่อตั้งขบวนการมิได้มาจากโปแลนด์หรือรัสเซียแต่เป็นชาวตะวันตกผู้หนึ่งชื่อ เชโฮดอร์ เฮอร์เชิล เขาเกิดที่เมืองบูดาเปสต์ เมื่อปี ค.ศ. 1860 ขณะเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือชื่อเวียนนิส (Viennese) เขาให้ความสนใจกับคดีของกัปตันอัลเฟรด เดเรย์ฟุส (Alfred Dreyfus) ซึ่งเป็นคดีที่เกิดในปารีส เดเรย์ฟุสเป็นชาวยิวฝรั่งเศสถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ขายความลับเกี่ยวกับกองทัพให้แก่เยอรมนี เขาถูกลงโทษโดยถูกนำไปขังคุกอยู่บนเกาะเดวิล (Devil) การพิจารณาคดีของเขานี้ได้กระตุ้นความรู้สึกที่เกี่ยวกับมนุษยธรรม เฮอร์เชิลรู้สึกขมขื่นใจอย่างมากจากการที่ชาวปารีสแสดงความเกลียดชังยิวอย่างร้ายแรง มีการร้องตะโกนดูถูกเหยียดหยามกัปตันเดเรย์ฟุส และตะโกนคำว่า “Death to the Jews”

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภายหลังต่อมาเดเรย์ฟุสถูกปลดปล่อยพ้นจากความผิดและกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม แต่เฮอร์เชิลก็ยังมีความคิดว่ายิวควรมีส่วนอย่างเท่าเทียมกันและอย่างเต็มที่ในการรวมกันเข้าสู่ชีวิตแบบยุโรป เขาเขียนไว้ว่า “จงให้อ่านาจอธิปไตยแก่เรา เหนือส่วนของโลกที่ใหญ่พอที่จะสร้างความพอใจให้แก่การเรียกร้องอย่างถูกต้องของประเทศ และที่เหลือเราจะจัดการตัวเราเอง” สิ่งนี้เป็นต้นเค้าความคิดในหนังสือชื่อ Der Judenstaat (The Jewish State) ซึ่งเขาเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1895 เฮอร์เชิลมิใช่บุคคลแรกที่คิดและตีพิมพ์ทัศนคติดังกล่าว แต่เขาไม่เคยอ่านทั้งหนังสือชื่อ Auto-Emancipation ของ ลีโอ พินส์เกอร์ (Leo Pinsker) หรือ Rome and Jerusalem ของ โมเสส

เฮส (Moses Hess) ซึ่งพิมพ์ในปี ค.ศ. 1862 งานเขียนของเฮร์เชิลกลายเป็นสิ่งสำคัญต่ออุดมการณ์ของไซออนนิสต์ ทำให้ได้เห็นความนึกฝันของชาวยิวในยุโรปตะวันออก

เขาเขียนไว้ในหนังสือของเขาว่าชาวยิวจะต้องถูกประหารชีวิตไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศหรือรักชาติเพียงไร ไม่ว่าที่ใดก็ตามพวกเขาไม่สามารถรวมเข้ากับวิถีชีวิตกับประชาชนของประเทศนั้นได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะยิวมีปัญหาเฉพาะตน ความเกลียดชังที่ชาวยิวได้รับจากชนกลุ่มใหญ่ที่มีได้เป็นยิว สิ่งนี้จะต้องอยู่ตลอดไปทุกหนทุกแห่งตราบเท่าที่พวกเขายังเป็นยิว แม้แต่การอพยพไปสู่สถานที่ต่าง ๆ ที่มีความปลอดภัยก็มีได้ยกเว้นให้ยิวพ้นจากการถูกต่อต้านว่าเป็นชนเผ่าเซมิติกอยู่ตลอดไป เขายอมรับว่าบางทีถ้าหากว่ายิวไม่ถูกประหารชีวิตหรือถูกแบ่งแยก อีกสองชั่วอายุคนยิวก็อาจจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอิสระใหม่ แต่ดูเหมือนว่าชาวยิวจะไม่เคยพ้นจากการถูกประหารชีวิตมาเป็นเวลานาน เขาสรุปว่าปัญหาของยิวมิได้อยู่ที่ศาสนาหรือสังคมแต่อยู่ที่ความเป็นชาติ กล่าวคือ ยิวคือประเทศชาติที่ปราศจากแผ่นดิน ดังนั้นชาวยิวจึงควรได้รับอนุญาตให้มีดินแดนโดยอำนาจของโลก

ในหนังสือของเฮร์เชิล เขาหันกลับมาแลเห็น “สังคมยิว” โดยการรวบรวมยิวเพื่ออพยพไปสู่ดินแดนที่เคยเป็นของตน และทำสัญญากับอำนาจของยุโรปเพื่อให้มีสิทธิในดินแดนนั้น องค์การของยิวจะช่วยเหลือในเรื่องเงินทุนที่จำเป็นและที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามเนื่องจากตัวเขาเองมิได้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการปฏิบัติทางศาสนาอย่างเป็นทางการหรือปฏิบัติตามความเชื่อถือแบบยิว เขาจึงมิได้มีความผูกพันด้วยอารมณ์ที่ลึกซึ้งต่อปาเลสไตน์เหมือนอย่างชาวยิวอื่น ๆ รู้สึก เขาแนะนำว่าทั้งปาเลสไตน์และอาร์เจนตินาอาจเป็นหนทางเลือกที่เป็นไปได้สำหรับบ้านเกิดเมืองนอนใหม่ของชาวยิว กล่าวคือในความคิดของเขาเขาเห็นว่าไม่ว่าจะจะเป็นปาเลสไตน์หรืออาร์เจนตินา ถ้าให้เขาเลือกเป็นประเทศชาติที่เขาจะไปอยู่อย่างภาคภูมิใจและเป็นอิสระเขาก็อยู่ได้ทั้งนั้น

หนังสือของเขาที่ชื่อ The Jewish State กระตุ้นให้เกิดการโต้เถียงอย่างรุนแรงเกี่ยวกับปัญหายิว ผู้นำยิวส่วนใหญ่ในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเชื่อว่าแผนการนี้ก่อตั้งประเทศอาจไม่เป็นจริงและอาจทำให้เกิดอันตรายได้ ผู้ที่มีหัวรุนแรงในนิกายออร์ทอดอกซ์ได้โจมตีแผนการนี้ดังกล่าวว่าเป็นการดูหมิ่นลัทธิศาสนา พวกเขาเสรีชนคัดค้านการเพิ่มความเคลื่อนไหวของชาติไปสู่ลัทธิชาตินิยมแห่งคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพราะว่าพวกเขากำลังรอคอยลัทธิระหว่างชาตินิยมอย่างใหม่

แต่ชาวยิวในยุโรปตะวันออกส่วนใหญ่ยกย่องเฮร์เชิลว่าเป็นโมเสสคนใหม่ ความกระตือรือร้นของชาวยิวในรัสเซียและโปแลนด์มีมากจนกระทั่งเฮร์เชิลประสบความสำเร็จในการเปิด

ประชุมไซออนนิสต์แห่งโลก (World Zionist Congress) เป็นครั้งแรกที่เมืองเบเซิล (Basel) ในสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1897 ดังที่เซอร์ ไอเซห์ เบร์ลิน (Sir Isaiah Berlin) กล่าวไว้ว่า “ถ้าปราศจากลักษณะนิสัยและความต้องการของชาวยิวในยุโรปตะวันออกแล้วก็จะไม่มีประเทศอิสราเอลเลย”³ ได้มีผู้แทนจากประเทศต่าง ๆ ของโลกประมาณ 200 คน เดินทางมาประชุม พวกเขาเป็นตัวแทนกลุ่มต่าง ๆ เช่น Orthodoxy and Reform และ Eastern and Oriental Jews และเป็นตัวแทนพวกที่เป็นนักสังคมนิยม ชนชั้นกลาง และชนชั้นมั่งคั่ง

ในการประชุมครั้งนี้มีเรื่องที่ประสบความสำเร็จที่สำคัญ 2 ประการ คือ ได้มีการจัดตั้งองค์การไซออนนิสต์ (Zionist Organization) และการตั้งแผนการณเบเซิล (Basel program) ซึ่งกลายเป็นหลักสำคัญของกลุ่มไซออนนิสต์ทั้งหมด แผนการณเบเซิลนี้ได้กล่าวถึง “จุดมุ่งหมายของลัทธิไซออน ก็คือการสร้างบ้านเกิดเมืองนอนให้แก่ประชาชนยิวในปาเลสไตน์ และต้องได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายด้วย” เพื่อให้บรรลุเป้าหมายชาวยิวทั้งหมดจะต้องรวมกันเพื่อส่งเสริมการตั้งหลักแหล่งอย่างมีระบบไม่ว่าจะเป็นชาวนายิวหรือช่างฝีมือยิวก็จะรวมกันในปาเลสไตน์ ดังนั้นการหยั่งรู้และความรู้สึกของยิวต่อลัทธิชาตินิยมจะต้องถูกทำให้เข้มข้น และต้องมีความพยายามแสวงหาจำนวนเงินที่จำเป็นเพื่อให้จุดประสงค์ของไซออนประสบความสำเร็จ ดังนั้นในเวลาต่อไปคำว่า “ไซออนนิสต์” อาจหมายถึงผู้สนับสนุนการจ่ายหนี้สินให้แก่แผนการณเบเซิล

ภายหลังการประชุมไม่นานเซอร์เชลก็ได้เขียนไว้ในบันทึกของเขาว่า “ถ้าฉันจะสรุปการประชุมที่เบเซิล โดยใช้คำเพียงคำเดียว ซึ่งฉันจะไม่ทำโดยเปิดเผย ก็จะเป็นดังนี้คือ “ฉันได้ก่อตั้งรัฐยิวขึ้นที่เบเซิล” ในวันนี้ถ้าหากว่าฉันกล่าวคำคำนี้ออกมา ฉันจะถูกคนทั้งโลกหัวเราะเยาะ แต่บางทีอีก 5 ปีข้างหน้า และที่แน่ ๆ อาจในปี ค.ศ. 1947 ทุกคนจะได้เห็นประเทศยิว แน่แน่นอนประเทศถูกตั้งขึ้นเรียบร้อยแล้วในใจของประชาชนของประเทศ”⁴

ในที่สุด ความเคลื่อนไหวของไซออนนิสต์ทั่วโลกก็ได้ขยายใหญ่โตขึ้นอย่างกว้างขวางอย่างไรก็ตาม ทั้ง ๆ ที่มีการโต้เถียงอย่างมากมายโดยรอบและภายในความเคลื่อนไหวนี้ แต่การโต้เถียงดังกล่าวได้กลายเป็นกำลังสำคัญของการรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของยิวทั่วโลก และเนื่องจากผู้นำยิวจำนวนมากในยุโรปตะวันตกคัดค้านแผนการณจึงได้เกิดการขัดแย้งอย่างรุนแรงในหมู่พวกไซออนนิสต์เอง กล่าวคือบุคคลเหล่านี้มีความเชื่อในการเน้นเรื่องวัฒนธรรมต้องการฟื้นฟูภาษาฮีบรูให้เป็นภาษาแม่ที่ทันสมัย ต้องการสร้างมหาวิทยาลัย และต้องการทำให้ปาเลสไตน์เป็นศูนย์กลางแห่งจิตใจของการฟื้นฟูวัฒนธรรมยิวมากกว่าเป็นรัฐทางการเมืองสำหรับประชาชนเป็นล้าน ๆ คน นักการเมืองเหล่านี้เน้นถึงความจำเป็นอย่างเร่งด่วนสำหรับที่พักอาศัยและผลสรุป

ปัญหาเกี่ยวกับดินแดน บางคนมีความเต็มใจที่จะยอมรับดินแดนใดก็ได้ที่ซึ่งชาวยิวจำนวนมากสามารถไปตั้งหลักแหล่งได้ แต่ส่วนใหญ่จะไม่ยอมรับดินแดนใดนอกจากดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาในปี ค.ศ. 1902 อังกฤษเสนอกันดาให้เป็นประเทศที่ชาวยิวจะไปตั้งหลักแหล่งได้ แต่ข้อเสนอดังกล่าวก่อให้เกิดการโต้เถียงอย่างรุนแรงระหว่างพวกที่เร่งให้ยอมรับโดยเร็วและผู้ที่จะไม่ยอมรับเฉพาะปาเลสไตน์เท่านั้น พวกหลังส่วนใหญ่มาจากยุโรปตะวันออกและเป็นพวกที่มีความผูกพันทางศาสนา แม้แต่เฮร์เซลซึ่งเป็นที่รักของคนทั่วไปอย่างมากในฐานะเป็นผู้นำของพวกเขา แต่ก็ยังคงเป็นเหยื่อของการโจมตีอย่างรุนแรง สิ่งนี้จึงได้บังคับให้เขาประกาศว่า เขาได้พิจารณาออกันดาว่าเป็นเพียงที่พักอาศัยชั่วคราวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ภายหลังการทะเลาะกันเรื่องออกันดาเพียงหนึ่งปี เฮร์เซลก็เสียชีวิตในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1904 เมื่อเขาอายุได้ 44 ปี

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ลัทธิไซออนเน็ทเติบโตขึ้นจากภาพนึกคิดของเฮร์เซลไปสู่ความเข้มแข็งมากขึ้น ได้มีการจัดตั้งขบวนการเคลื่อนไหวทั่วโลก สังคมยิวก็กลายเป็นองค์กรไซออนนิสต์แห่งโลก (World Zionist Organization) พร้อมกับมีจำนวนเงินที่เพียงพอได้มีการจัดตั้ง The Jewish Colonial Trust และ The Jewish National Fund เพื่อซื้อดินแดนในปาเลสไตน์ สำหรับในรัสเซียซึ่งมีชาวยิวอาศัยอยู่ ในปี ค.ศ. 1905 ยิวประมาณ 4 ใน 14 คน อยู่ในสภาดูมา ส่วนในออสเตรีย ไซออนนิสต์ 4 คน ได้รับเลือกเข้าในสภาในปี ค.ศ. 1907 อย่างไรก็ตาม ทั้ง ๆ ที่มีองค์กรที่เข้มแข็งและได้รับความสนับสนุนโดยชาวยิวที่มีชื่อเสียงอย่างกว้างขวาง แต่ก็ยังมีสิ่งเล็กน้อยที่ถูกกระทำขึ้นเพื่อให้ได้รับข้อผูกมัดทางการเมืองเกี่ยวกับดินแดนศักดิ์สิทธิ์จากรัฐบาลที่มีอำนาจไม่มีรัฐบาลใดเต็มใจที่จะเข้าไปยุ่งกับสุลต่านออตโตมานเพียงเพื่อสร้างความพอใจให้แก่ชาวยิวและสุลต่านออตโตมานเองก็คงไม่เต็มใจที่จะยอมมอบอำนาจที่ตนมีเหนือปาเลสไตน์หรืออนุญาตให้คนที่อยู่ภายนอกจำนวนมาก (ยิว) เข้าไปตั้งหลักแหล่งที่นั่น⁵

สถานการณ์ในปาเลสไตน์

ปัญหายุ่งยากอันหนึ่งเกี่ยวกับปาเลสไตน์ก็คือสิ่งที่มีอยู่อย่างแท้จริงทางการเมืองที่เรียกว่าปาเลสไตน์นั้นมิได้คงอยู่ ปาเลสไตน์เป็นเพียงชื่อที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เลื่อนลอยชี้ให้เห็นถึงดินแดนโดยทั่วไปที่ซึ่งพวกฟิลิสไตน์โบราณและต่อมาพวกยิวได้เคยอาศัยอยู่ ภายหลังชัยชนะของพวกออตโตมานในปี ค.ศ. 1517 ดินแดนนี้ก็ถูกแบ่งและแบ่งย่อยออกเป็นหลายจังหวัด จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1864 ปาเลสไตน์ถูกแบ่งระหว่างจังหวัดออตโตมาน 2 แห่ง คือ เบรุต ซีเรีย และ เยรูซาเลม เยรูซาเลมมิได้ถูกรวมเข้ากับจังหวัดที่ใหญ่กว่าแห่งใด เพราะฐานะที่พิเศษซึ่งได้รับการรับประกัน

โดยมหาอำนาจคริสเตียนแห่งยุโรปเมื่อมหาอำนาจดังกล่าวเข้าแทรกแซงในเลวอง (Levant) เพื่อปกป้องชาวคริสเตียนระหว่าง ค.ศ. 1860

จำนวนประชาชนที่แน่นอนในปาเลสไตน์ไม่ปรากฏชัด ในปี ค.ศ. 1914 มีชาวอาหรับ 600,000 คน และยิว 85,000 คน พวกเขาวยังมิได้มีการพัฒนาความรู้สึกเรื่องชาตินิยม ความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีอยู่ก็เป็นความภักดีต่ออิสลามมิใช่ต่อรัฐ จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้มีชาวอาหรับที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปและต่อมาก็กลายเป็นชาวปาเลสไตน์ที่มีความเคลื่อนไหวแห่งชาตินิยม พวกเขาออสมันลี (Osmanlis) มีการควบคุมเพียงเล็กน้อยเหนือดินแดนหลายส่วนของปาเลสไตน์ และชนเผ่าเร่ร่อน เบดูอินก็ได้โจมตีหมู่บ้านที่ตั้งหลักแหล่งในชนบทหรือบริเวณที่ราบทางเหนือ

เมื่อย้อนกลับไปนับตั้งแต่ระยะเวลาของการแผ่ขยายของโรม มีชาวยิวจำนวนน้อยที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ แม้เมื่อตอนปลายยุคกรีกดินแดนดังกล่าวก็มีชาวยิวอยู่เพียง 5,000 คนเท่านั้น แต่ในอีกครึ่งศตวรรษต่อมาจำนวนชาวยิวจะกลับเพิ่มขึ้นอีกเป็นสองเท่า และเพิ่มอีกสองเท่าในปี ค.ศ. 1880 ระหว่างปี ค.ศ. 1882 และ 1914 ตัวเลขเพิ่มจาก 24,000 เป็น 85,000 ประชาชนเกือบทั้งหมดเหล่านี้เป็นพวกที่เคร่งครัดในศาสนา ซึ่งเดินทางมาเพื่อมาตายในเมืองอันศักดิ์สิทธิ์เมืองใดเมืองหนึ่งใน 4 เมือง คือ เยรูซาเลม (Jerusalem) เฮบรอน (Hebron) ซาเฟด (Safed) และทีเบเรียส (Tiberias) ชาวยิวประมาณ 12,000 คนได้เข้ามาอาศัยอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในบริเวณที่ตั้งหลักแหล่งสำหรับการทำการเกษตรกรรมของไซออนนิสต์ทั้งหมดประมาณ 43 แห่งซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1914 มีเพียง 10% ของประชาชนชาวยิวทั้งหมดในปาเลสไตน์ที่เป็นคนไต้บังคับของออตโตมาน

นับจากปลายปี ค.ศ. 1880 จนถึงปี ค.ศ. 1914 กิจกรรมที่สำคัญที่สุดของไซออนได้เกิดขึ้นในหมู่ชาวยิวโปแลนด์และรัสเซีย กล่าวคือมีการชุมนุมการเคลื่อนไหวทั่วไป มีการทดลองตั้งรัฐบาลปกครองตนเอง แต่การทดลองรัฐบาลปกครองตนเองของไซออนอันแรกมิได้อยู่ปาเลสไตน์ แต่อยู่ในโอดเดสซา (Odessa) ระหว่างปี ค.ศ. 1880 และ 1890 อย่างไรก็ตามผู้นำยิวที่ชื่อ Menachem Ushishkin ก็ไม่ประสบความสำเร็จในความพยายามที่จะจัดตั้งสภาเคนเนสสิยาห์ (Kenessiyah) หรือ elected assembly

อย่างไรก็ตามขบวนการเคลื่อนไหวแห่งชาติของชาวยิวได้มีการติดต่อเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยกับชาวอาหรับในปาเลสไตน์ ชาวยิวที่ไปตั้งหลักแหล่งกระจัดกระจายในเมืองใหญ่และชุมชนของพวกเขาในเมืองเล็กไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับชาวอาหรับ แต่ถ้ามีความสัมพันธ์กันก็มักจะอย่างฉันทไมตรี ไม่มีการแตกแยกทางการเมืองอย่างลึกซึ้งปรากฏขึ้นจนกระทั่งสงครามโลก

ครั้งที่ 1 ชาวอาหรับที่ทำการปล้นสดมภ์หมู่บ้านยิวนั้นก็ทำเพื่อแย่งชิงทรัพย์สินของ มากกว่าที่จะเป็น การแสดงออกถึงลัทธิชาตินิยมที่รุนแรง

คำประกาศบัลฟอว์ (The Balfour Declaration) : ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ไม่นาน ออสมันลีก็จัดการปกครองอย่างเข้มงวดในปาเลสไตน์และดินแดนโดยรอบ นอกจากการปกครอง ที่เคร่งครัดและรุนแรงของพวกออสมันลีแล้ว ปาเลสไตน์ยังเกิดยุคของความมอดอยากอันมีสาเหตุ มาจากฝนแล้งและโรคระบาด ชาวต่างชาติซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยรับประทานอาหารเลวยิ่งกว่า พวกที่อยู่ใต้บังคับของรัฐบาลออตโตมาน ทั้งนี้เพราะพวกเขามีได้รับความคุ้มครองจากศาลกงสุล ซึ่งถูกยกเลิกโดยออสมันลีในปี ค.ศ. 1914 เนื่องจากยิวจำนวนมากยังคงเป็นคนใต้บังคับของศัตรู ของออตโตมานคือรัสเซียชาวยิวจึงทั้งหมดหนีออกจากปาเลสไตน์และถูกเนรเทศ ความเคลื่อนไหวของ ไซออนเองก็ถูกโจมตีโดยออสมันลี ผู้นำยิวตามท้องถิ่นหลายคนในปาเลสไตน์ถูกจับขังคุกหรือถูก แขนวคอสถาบันต่าง ๆ ของยิว เช่น ธนาคารแองโกลปาเลสไตน์ถูกสั่งปิด และมีการห้ามใช้ภาษา ฮีบรูในที่สาธารณะ เช่นตามถนนในเมืองเทลอาวีฟ (Tel Aviv) ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยเมื่อนายพล อังกฤษชื่อ อัลเลนบี (Allenby) เดินทางมาปาเลสไตน์ในปี ค.ศ. 1917 มีชาวยิวเหลือเพียง 55,000 คนเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม สงครามโลกครั้งที่ 1 ได้แบ่งความเคลื่อนไหวของไซออนนิสต์ออกเป็น 3 ส่วนคือ ความเคลื่อนไหวในประเทศต่าง ๆ ที่อยู่ใต้การควบคุมของฝ่ายสัมพันธมิตร ประเทศ ฝ่ายมหาอำนาจกลางและฝ่ายที่เป็นกลาง ดังนั้นเพื่อที่จะทำให้การติดต่อในหมู่บุคคลเหล่านี้สะดวก จึงได้ใช้โคเปนเฮเกน ซึ่งอยู่ในประเทศเป็นกลางเป็นศูนย์กลางของการติดต่อของไซออนนิสต์

ผู้นำยิวในเมืองหลวงของประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรพยายามหาโอกาสเพื่อแสดงข้อเรียกร้อง ของตนที่มีต่อบ้านเกิดเมืองนอนในปาเลสไตน์ และได้จัดตั้งหน่วยทางกองทหารเพื่อช่วยต่อสู้เพื่อ ดินแดนดังกล่าว โจเซฟ ทรัมเพลดอร์ (Joseph Trumpeldor) รวบรวมชายหนุ่มได้ 900 คน ให้อยู่ ในกองทหารของไซออน ต่อมาไซออนนิสต์รัสเซียอีกผู้หนึ่งชื่อ วลาดิเมียร์ จาโบตินสกี (Vladimir Jabotinsky) ได้เป็นผู้นำในการรณรงค์เพื่อการต่อสู้จนกระทั่งนำไปสู่การก่อตั้งจูเดียนส์ (Judeans) และกองทัพสองกองของรัสเซีย อังกฤษ อเมริกา และอาสาสมัครยิวอีกมาก นอกจากนั้นยังมี กองทัพอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก รวมกำลังการต่อสู้ของชาวยิวในกองทัพปาเลสไตน์ซึ่งนำโดย อัลเลนบี ได้ถึง 5,000 คน

สิ่งสำคัญมากกว่านั้นคืออุปบายทางการเมืองของ ดร.เชม ไวซ์แมน (Dr. Chaim Weismann) ซึ่งเป็นผู้บรรยายวิชาเคมีที่มหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์และผู้นำไซออนนิสต์คนสำคัญ ก่อนที่เขาจะ

กลายเป็นพลเมืองอังกฤษเขาได้เป็นผู้นำยิวในรัสเซียเขาเข้าข้างฝ่ายสัมพันธมิตรโดยการพัฒนา ขบวนการผลิตวัตถุเคมี ส่วนผสมที่สำคัญสำหรับการทำดินระเบิด การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ ได้นำ ดร.ไวซ์แมน ไปสู่การติดต่ออย่างใกล้ชิดกับผู้นำทางสงครามของอังกฤษ ซึ่งเป็นโอกาสดีที่ ดร.ไวซ์แมน จะชักชวนให้ผู้นำเหล่านั้นสนับสนุนไซออนนิสต์ บรรดาผู้นำอังกฤษยินยอมตาม คำชักชวนของ ดร.ไวซ์แมน ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านั้นกำลังต้องการให้ชาวยิวเป็นฝ่ายตนในขณะที ฐานะของฝ่ายสัมพันธมิตรอ่อนแอลง

ในสหรัฐอเมริกา มีผู้นำยิวอเมริกันที่สำคัญ 2 คน คือ หลุยส์ ดี แบรินดิส (Louis D. Brandeis) และ แรบปี สตีเฟน ไวส์ (Rabbi Stephen Wise) ทั้งสองเป็นผู้พิพากษาศาลสูงสุดได้ชักชวน ประธานาธิบดีวิลสันให้ช่วยกระตุ้นอังกฤษให้สนับสนุนจุดมุ่งหมายของไซออนนิสต์ในปี ค.ศ. 1917 ในที่สุดได้มีการเจรจาทำสัญญาในประกาศที่เรียกว่า Balfour Declaration ซึ่งพิมพ์ในวันที่ 2 พฤศจิกายน ค.ศ. 1917

ประกาศบัลฟอร์ดเป็นคำประกาศเพื่อ “บ้านเกิดเมืองนอนในปาเลสไตน์” แทนที่จะกำหนด ว่า ปาเลสไตน์เป็น “บ้านเกิดเมืองนอนของประชาชนชาวยิว” และตามประกาศนี้ยังกล่าวถึงสิทธิ ของผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิวในปาเลสไตน์และยิวในที่อื่น ๆ จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง ขณะเดียวกัน ฝ่ายมหาอำนาจกลางก็พยายามหาหนทางเพื่อขัดขวางความสนับสนุนของฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีต่อ ไซออนนิสต์

ในที่สุดเนื่องจากผลของประกาศบัลฟอร์ดและข้อความของฝ่ายสัมพันธมิตรที่คลุมเครือ จึงทำให้ปาเลสไตน์กลายเป็นจุดสำคัญของความไม่ตกลงกันระหว่างชาติ แท้ที่จริงแล้วระหว่าง สงครามไม่มีสัญญาใดและข้อตกลงใดของฝ่ายสัมพันธมิตรที่เกี่ยวข้องกับดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งจะนำ มหาอำนาจใด ๆ เข้าเกี่ยวข้องในกฎหมายระหว่างชาติ ทั้งนี้เพราะเป็นระยะเวลาที่ดินแดนแห่งนี้ (ปาเลสไตน์) ยังเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิออตโตมาน⁶

ดินแดนในอาณัติของอังกฤษ

ความรับผิดชอบหลายอย่างของอังกฤษที่ขัดแย้งกัน เห็นได้ชัดทันทีภายหลังจากที่นายพล อัลเลนบี มีชัยชนะเหนือปาเลสไตน์ ผู้นำไซออนนิสต์เรียกร้องและได้รับคำสัญญาจากอังกฤษสำหรับการจัดตั้งคณะกรรมการที่ชื่อ Zionist Commission of Allied Jews ให้ไปเยือนดินแดนที่ถูกยึดครอง ขณะเดียวกันชาวอาหรับก็กำลังเริ่มต้นไต่ถามเรื่องราวเกี่ยวกับการกระทำของยิว ซึ่งคำถาม ดังกล่าวทำให้อังกฤษอึกอักใจ

คณะกรรมการชุดนี้ได้รับการคาดหมายว่าจะเป็นตัวแทนของทั้งชาวปาเลสไตน์และผลประโยชน์ของชาวยิวทั่วโลก ในปี ค.ศ. 1921 เมื่อมีการประชุมไซออนนิสต์แห่งโลก ได้กำหนดให้คณะผู้บริหารงานไซออนนิสต์เป็นผู้ดำเนินงานในหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าว เมื่ออังกฤษยึดเยรูซาเลมได้ในปี ค.ศ. 1917 ชาวยิวปาเลสไตน์ก็ได้จัดตั้ง a city council และต่อมาจัดตั้ง a country-wide temporary council เพื่อเตรียมหนทางสำหรับสภาร่างรัฐธรรมนูญซึ่งพวกเขาหวังว่าอังกฤษจะช่วยจัดการให้ในปี ค.ศ. 1918 เมื่อปาเลสไตน์เป็นอิสระพ้นจากอำนาจของออสมันลี ที่ประชุมแห่งชาติซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ตั้งหลักแหล่งชาวยิวจำนวนมากได้เลือก ดร.ไวช์แมน และผู้ร่วมงานชาวยิวรัสเซียชื่อ นาฮัม โซโกลอฟ (Nahum Sokolow) เพื่อให้เป็นตัวแทนของพวกเขาทั้งหลายในการเจรจาเพื่อสันติภาพที่กรุงปารีส อย่างไรก็ตามอังกฤษก็ขัดขวางการเตรียมตัวของชาวยิวเพื่อสถาบันการปกครองตนเองโดยเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาสมควร จนกระทั่งปี ค.ศ. 1920 อังกฤษอนุญาตให้มีการเลือกตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญสำหรับยิว

การตัดสินใจส่วนใหญ่สำหรับยิว (Yishuv) หรือชุมชนยิวปาเลสไตน์ถูกทำขึ้นโดยผู้นำยิวยุโรป เช่น ดร.ไวช์แมน ความจริงยิวเป็นเพียงกองนำของยิวทั่วโลกเท่านั้นซึ่งเตรียมงานสำหรับการอพยพของชาวยิวทั้งหมดทั่วโลกในอนาคต ไซออนนิสต์เชื่อว่าชาวยิวที่อยู่ต่างประเทศจะเกือบกลับบ้านเกิดเมืองนอนด้วยความช่วยเหลือทางการเงินและความสนับสนุนทางการเมือง

ยิว (ชุมชนยิวปาเลสไตน์) และไซออนนิสต์ทั่วโลกต้องการให้ ดร.ไวช์แมนซึ่งมิได้เป็นยิวปาเลสไตน์ ทำงานให้สำหรับข้อตกลงที่เป็นแบบฉันทไมตรีกับอาหรับ ดร.ไวช์แมนพยายามหาหนทางระงับความไม่พอใจของอาหรับที่มีต่อความปรารถนาของไซออนนิสต์ เขาได้จัดให้มีการเจรจาหลายครั้งกับพระเจ้าไฟซาล (King Faisal) แห่งซีเรีย การเจรจาครั้งแรกจัดขึ้นที่เมืองอักบา (Aqaba) ในภาคใต้ของปาเลสไตน์ระหว่างปี ค.ศ. 1918 และต่อมาก็มีการเจรจาอีกที่กรุงลอนดอน ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 ผู้นำทางการเมืองทั้ง 2 คน ได้ตกลงเกี่ยวกับความจำเป็นต่อการร่วมมือกันระหว่างยิวและอาหรับ พระเจ้าไฟซาลรับรองคำประกาศบัลฟอร์ดและกระตุ้นให้ชาวยิวได้อพยพไปสู่อุปาเลสไตน์ ขณะเดียวกันก็รับรองสิทธิของชาวอาหรับในปาเลสไตน์ว่าจะไม่อยู่ในอันตราย ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนต่อคำรับรองของพระเจ้าไฟซาล ดร.ไวช์แมนจึงได้สัญญาว่า ไซออนนิสต์จะให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของอาหรับ นอกจากนี้ทั้ง ดร.ไวช์แมน และพระเจ้าไฟซาลยังเห็นพ้องต้องกันว่าอังกฤษควรเป็นผู้ตัดสินข้อขัดแย้งกันระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย อย่างไรก็ตามพระเจ้าไฟซาลยืนยันว่าถ้าหากว่าความปรารถนาของลัทธิชาตินิยมอาหรับมิได้รับการพิจารณาอย่างจริงจัง พระองค์ก็จะไม่รับผิดชอบต่อข้อตกลงใด ๆ กับ ดร.ไวช์แมน

ต่อมาไม่นาน ได้ปรากฏแน่ชัดว่าพระเจ้าไฟซาลมิได้เป็นตัวแทนชาวอาหรับในปัญหาปาเลสไตน์ ดังนั้นหัวหน้าของผู้แทนซีเรียจึงเตือนพระองค์ว่าปาเลสไตน์เป็นส่วนหนึ่งทางภาคใต้ของซีเรียอย่างเถียงไม่ได้ ถึงแม้ว่าพวกไซออนนิสต์จะเรียกรังดินแดนปาเลสไตน์ พวกอาหรับก็อดทนต่อความยากลำบากอย่างมากเหมือนกับชาวยิวในการเรียกรังปาเลสไตน์เช่นกัน หัวหน้าผู้แทนซีเรียกล่าวว่า จะอนุญาตให้ชาวยิวเข้าไปตั้งหลักแหล่งในปาเลสไตน์ แต่ต้องในปาเลสไตน์ส่วนที่ปกครองตนเองซึ่งอยู่ติดกับซีเรียโดยการจัดตั้งเป็นสหพันธรัฐ

อย่างไรก็ตาม ไซออนนิสต์เร่งเร้าให้ผู้เข้าประชุมที่ปารีส นำปัญหาปาเลสไตน์ไปสู่สันนิบาตชาติและในที่สุดก็ทำให้ประเทศนี้เป็นการรวมกันของชาวยิวซึ่งเป็นอิสระในการปกครองพวกเขาเถียงว่าจะไม่มีการตัดสินใจใด ๆ เกี่ยวกับโชคชะตาของปาเลสไตน์โดยปราศจากคำปรึกษาของชาวยิวทั่วโลก ในขณะเดียวกันพวกเขาสัญญาว่าชาวมุสลิมและชาวคริสเตียนในปาเลสไตน์จะมีอิสรภาพทางศาสนาอย่างเต็มเปี่ยม

อย่างไรก็ตาม โชคชะตาของปาเลสไตน์ก็ได้ถูกกำหนดไม่ว่าจะโดยไซออนนิสต์หรือโดยอาหรับ แต่ถูกกำหนดโดยความต้องการของอังกฤษและฝรั่งเศส ในการประชุมที่กรุงปารีส มีข้อตกลงที่ไม่แน่นอนซึ่งทำขึ้นเพื่อให้มีการประนีประนอมระหว่างข้อเรียกร้องของอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งจากการตกลงกันนี้มีผลให้ฝรั่งเศสแผ่ขยายไปทางเหนือของพรมแดนไปสู่ดินแดนที่เดิมถูกเรียกรังโดยฝรั่งเศสและไปทางใต้สู่อ่าวอาคาบาไปสู่เขตที่ได้สัญญาไว้แก่อาหรับ เนื่องจากปาเลสไตน์ไม่มีพรมแดนระหว่างชาติหรือพรมแดนทางประวัติศาสตร์ (จนกระทั่งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1) อังกฤษจึงรู้สึกอิสระในการแบ่งปาเลสไตน์ในปี ค.ศ. 1921 ออกเป็น 2 ส่วน คือ ทรานส์จอร์แดน และปาเลสไตน์ตะวันตก อังกฤษมอบทรานส์จอร์แดนให้กับอนุชาของพระเจ้าไฟซาลที่ชื่อ अबดุลลาห์ (Abdullah) เพื่อเป็นรางวัลทางการเมือง อย่างไรก็ตามทั้ง 2 ส่วนถูกปกครองโดยคณะกรรมการอังกฤษภายใต้กระทรวงอาณานิคม แต่ภายหลังต่อมาทรานส์จอร์แดนถูกละทิ้งออกจากข้อผูกพันเกี่ยวเนื่องกับการสร้างบ้านเกิดเมืองนอนของยิว

เมื่อมีการตกลงเรื่องพรมแดนกับฝรั่งเศสที่เมืองซาน โรม (San Rome) ในปี ค.ศ. 1920 ปาเลสไตน์ก็มีข้าหลวงสูงสุดฝ่ายพลเรือนคนแรกคือ เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวล (Sir Herbert Samuel) ซึ่งเป็นชาวยิวอังกฤษผู้เคยมีบทบาทสำคัญในการวางกรอบคำประกาศบัลฟอร์ด⁷

ความล้มเหลวของการปกครองตนเอง : เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวลไม่เพียงแต่ต้องติดต่อกับไซออนนิสต์เท่านั้นแต่ยังต้องติดต่อกับขบวนการชาตินิยมของชาวอาหรับซึ่งกำลังปรากฏขึ้นและต้องติดต่อกับความต้องการของเกรทบริเทนด้วย ภายหลังจากที่เขามาดำรงตำแหน่งข้าหลวงใหญ่

ได้ไม่นานก็เกิดความขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์อย่างรุนแรง เมื่อชนเผ่าเร่ร่อนบนดินแดนที่ตั้งหลักแหล่งของยิวทางภาคเหนือ เมื่อเกิดความรุนแรงในจัฟฟา (Jaffa) และเยรูซาเลมระหว่างเดือนเมษายน ค.ศ. 1920 จึงเป็นที่กระจ่างชัดว่านักชาตินิยมอาหรับปาเลสไตน์จะไม่ยอมรับอำนาจการควบคุมโดยยิวหรืออังกฤษ ชาวอาหรับยืนยันว่าพวกเขาซึ่งเป็นชนกลุ่มใหญ่กำลังถูกปฏิเสธสิทธิในการปกครองปาเลสไตน์ ทั้งนี้เพราะชาวยิวเพียง 10% ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยกำลังเข้ามาแย่งชิงดินแดน ความกลัวของชาวอาหรับสังเกตเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบันทึกของพวกเขาว่า “ไซออนนิสต์มีความหวังในการมีอำนาจอย่างเต็มที่เหนือประชาชนในปาเลสไตน์ซึ่งมิได้เป็นยิวโดยวิธีต่าง ๆ เช่น การซื้อ”⁸ อาหรับจึงพยายามทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางแผนการณ์ของไซออนนิสต์ทั้งหมดมากกว่า 75% ของคำเรียกร้องของอาหรับเป็นเรื่องของการคัดค้านแผนการณ์ของไซออนนิสต์ ขณะเดียวกันข้าราชการอังกฤษก็เชื่อว่าความปรารถนาของไซออนนิสต์จะไม่ประสบความสำเร็จได้โดยปราศจากกำลังทหาร

ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว เซอร์ เฮอร์เบิร์ต จึงถูกบังคับให้คงไว้ซึ่งรัฐบาลทหาร และสร้างรูปแบบการบริหารงานภายใต้ บริติช คราวน์ โคลนี ภายใต้ระบบดังกล่าวข้าหลวงใหญ่มีอำนาจขั้นสุดท้ายในเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมด เขาจะได้รับความช่วยเหลือโดยสภาบริหารซึ่งประกอบด้วยหัวหน้าส่วนรัฐบาลและคณะกรรมการส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นชาวอังกฤษทั้งหมด แม้ว่าจะมีบางคนเป็นยิวอังกฤษ นอกจากนั้นข้าหลวงใหญ่ยังได้รับความช่วยเหลือโดยสมาชิกสภาที่ปรึกษาจำนวน 22 คน ซึ่งในจำนวนนี้มี 10 คน (มุสลิม 4 คน คริสเตียน 3 คน และยิว 3 คน) เป็นตัวแทนของประชาชนตามท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ยังมีการคงไว้ซึ่งระบบการปกครองแบบออตโตมาน นั่นคือได้แบ่งประชาชนออกเป็นชุมชนตามศาสนา ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้ชาวปาเลสไตน์สร้างรูปแบบกลุ่มการเมืองตามศาสนาเช่นกัน

ความไม่สงบของนักชาตินิยมอาหรับภายในและตามพรมแดนปาเลสไตน์ได้บังคับอังกฤษให้อธิบายถึงฐานะของพวกอาหรับซึ่งคำอธิบายนี้ปรากฏใน Winston Churchill's White Paper of July 1922 บทความนี้ได้กล่าวว่า ความกลัวของชาวอาหรับมีสาเหตุมาจากการตีความหมายที่เกินความจริงในคำประกาศบัลฟอร์ด และข้อความที่ว่าปาเลสไตน์ จะกลายเป็นยิวทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ดร.ไวท์แมน สังเกตว่าความต้องการของชาวยิวที่ว่า “ปาเลสไตน์ต้องเป็นยิวเหมือนประเทศอังกฤษก็คือชาวอังกฤษ” ความต้องการดังกล่าวคงต้องถูกปฏิเสธ ในบทความของเซอร์ซิลล์ เขาได้เตือนไซออนนิสต์ว่า เกรท บริเทน ได้พิจารณาจากความหวังต่าง ๆ ของยิวว่าเป็นสิ่งที่ปฏิบัติไม่ได้ และไม่มีจุดประสงค์ในความคิดอันนั้น ข้อความดังกล่าวตั้งความสนใจมาสู่ความจริงที่ว่า

ประกาศบัลפורมิได้มีจุดมุ่งหมายให้ “ปาเลสไตน์ทั้งหมดจะถูกเปลี่ยนให้เป็นบ้านเกิดเมืองนอนของยิว แต่มีจุดมุ่งหมายที่ว่าเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของยิวจะถูกตั้งขึ้นในปาเลสไตน์” ดังนั้นประชาชนทั้งหมดของประเทศก็คือชาวปาเลสไตน์ มีโซ่ชาวยิวหรือชาวอาหรับพวกใดพวกหนึ่ง และไม่มีใครที่จะได้สิทธิฐานะทางการศาลเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม เพื่อเอาใจชาวยิว เซอร์ซิลก็ยืนยันว่าคำสัญญาบัลפורจะไม่ถูกทอดทิ้ง เขาอธิบายว่าประกาศบัลפורมิได้มีจุดมุ่งหมายในการสร้างความเป็นชาติยิวเหนือประชาชนทั้งหมดของประเทศ แต่เป็นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการเมืองของสังคมยิวที่ยังคงอยู่โดยอาศัยความช่วยเหลือจากยิวทั่วโลก ดังนั้นปาเลสไตน์จะกลายเป็นศูนย์กลางของ “ความสนใจ ความภาคภูมิใจ และสิทธิความถูกต้อง ซึ่งมีโซ่อยู่บนความทุกข์ยาก” การอพยพของชาวยิวจะดำเนินต่อไปควบคู่กับความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อว่าพวกอพยพรุ่นใหม่จะไม่เป็นภาระให้กับชาวปาเลสไตน์ทั้งหมด

ถึงแม้ว่าปาเลสไตน์มิได้ถูกรวมอยู่ในดินแดนที่ได้ให้สัญญาไว้กับอาหรับตามจุดหมายแลกลเปลี่ยนระหว่างฮุสเซนและแมคมาฮอน แต่เกรทบริเทนก็จะให้รัฐบาลที่ปกครองตนเองอย่างเต็มที่ แต่จะค่อย ๆ ทำไปที่ละขั้น

ฐานะของเกรทบริเทนในปาเลสไตน์โดยนิตินัยได้รับการยืนยันโดยสัญญาสันติภาพแห่งโลซานที่ทำกับตุรกีในปี ค.ศ. 1923 ถึงแม้ว่าสันนิบาตชาติได้เซ็นให้ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1922 แล้วก็ตาม แต่ปาเลสไตน์ก็ต่างจากดินแดนในอาณัติอื่น ๆ ในตะวันออกกลางซึ่งต้องการการพัฒนาอย่างก้าวหน้าในความเป็นรัฐอิสระ ในปาเลสไตน์อังกฤษได้รับอำนาจเต็มที่ทั้งทางนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร โดยที่มิได้อ้างถึงชุมชนอาหรับ อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นที่สำคัญคือการยอมรับภาษาอารบิกว่าเป็นภาษาหนึ่งในจำนวน 3 ภาษาที่เป็นภาษาราชการ อีก 2 ภาษาคืออังกฤษ และฮีบรู

อำนาจในระบบอาณัตินี้รวมถึงข้อกำหนดต่าง ๆ ของประกาศบัลפורและกำหนดเป็นพิเศษว่า “ตัวแทนยิวที่เหมาะสม” จะต้องทำงานด้านการบริหารปาเลสไตน์ในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นที่พอใจแก่ชาวยิว และไซออนนิสต์ก็ได้กลายเป็นตัวแทนที่เหมาะสมและมีอำนาจในการขอความช่วยเหลือติดต่อกับยิวทั้งหมดทั่วโลกที่เต็มใจจะช่วย

อำนาจที่ได้รับนี้ยังรวมถึงอำนาจที่จะให้ยิวอพยพหรือหยุดการอพยพเพื่อตั้งหลักแหล่งบนผืนแผ่นดินได้ ชาวยิวผู้ปรารถนาจะตั้งหลักแหล่งอย่างถาวรจะได้รับความช่วยเหลือให้ได้สัญชาติปาเลสไตน์ ผู้นำชุมชนยิวมีอำนาจที่จะก่อสร้างและควบคุมงานสาธารณะ การบริการ

ต่าง ๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกภายใต้การบริหารงานของระบบอาณัติ

ขณะที่ระบบอาณัติคำนึงถึงสิทธิพิเศษของชาวยิว เกรทบริเทนก็จำเป็นต้องให้ความกรุณาปกป้องคุ้มครองสถาบันและผลประโยชน์ทางศาสนาของชุมชนอื่น ๆ ที่มีชาวยิวที่ยังคงอยู่ในปาเลสไตน์ ไม่มีพลเมืองคนใดถูกแบ่งแยกในเรื่องภาษา การค้า อุตสาหกรรม หรืออาชีพต่าง ๆ ทุกคนเท่าเทียมกัน ในแต่ละปีดินแดนอาณัตินี้จะต้องส่งรายงานไปยังสภาสันนิบาต (League Council)

อย่างไรก็ตาม ทั้งชุมชนยิวและอาหรับเห็นว่าบรรดาผู้มีอำนาจในการบริหารได้แยกตนเองออกจากพวกเขา ทั้งยิวและอาหรับประท้วงเพื่อต้องการสิ่งที่จะนำไปสู่การปกครองตนเอง แต่ทั้ง 2 มีความคิดเห็นต่างกัน สำหรับอาหรับที่ไม่พอใจเพราะเห็นว่ายังไม่เพียงพอ ส่วนยิวที่ไม่พอใจเพราะเห็นว่าการปกครองตนเองนั้นอาจจะเหมาะกับอาหรับเพราะเป็นชนส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม ได้มีความพยายามครั้งแรกสำหรับแผนการเตรียมการปกครองตนเองเกิดขึ้น ในปี ค.ศ. 1922 นั่นคือแผนการสำหรับสมาชิกสมานิติบัญญัติจำนวน 23 คน สมาชิก 12 คนมาจากการเลือกตั้งซึ่งมีมุสลิม 8 คน ยิว 2 คน และคริสเตียนอีก 2 คน สมาชิกอีก 10 คนจะถูกแต่งตั้งโดยข้าหลวงใหญ่ซึ่งเป็นประธานสมานิติบัญญัติ ตามแผนการนี้พวกอาหรับคัดค้านเพราะพวกเขากลัวว่าสมาชิกที่เป็นยิว 2 คนจะออกเสียงเป็นเสียงเดียวกับประธานและสมาชิกที่จะถูกแต่งตั้งอีก 10 คน ก็คงจะเป็นยิวซึ่งจะต้องร่วมกันต่อต้านอาหรับอย่างแน่นอน สำหรับยิวถึงแม้ว่าจะเต็มใจยอมรับข้อเสนอแต่ก็ไม่กระตือรือร้นเพราะพวกเขาจะมีเพียง 2 คนจากตัวแทนถึง 23 คน พวกอาหรับโจมตี เซอร์เซอร์เบอร์ตว่าเป็นไซออนนิสต์หัวรุนแรง แต่ขณะเดียวกันไซออนนิสต์เองก็ดำ่ว่าเขาเอาใจฝายอาหรับ ในที่สุดเขาต้องละทิ้งแผนการนี้ปกครองตนเองดังกล่าวและได้นำระบบเดิมมาใช้ นั่นคือสภาที่ปรึกษา

อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีความพยายามอีกในปีต่อมา กล่าวคือ เซอร์เซอร์เบอร์ตสนับสนุนอาหรับให้พัฒนาสถาบันการปกครองตนเองในรูปขององค์การอาหรับ (Arab Agency) ซึ่งเป็นตัวแทนของชาวอาหรับ เช่นเดียวกับองค์การยิว (Jewish Agency) ซึ่งเป็นตัวแทนของชาวยิว แต่เขาก็ถูกปฏิเสธอีก นักชาตินิยมอาหรับได้เถียงว่าการกระทำดังกล่าวหมายถึงการคำนึงถึงระบบอาณัติและสิ่งเหล่านั้นทำขึ้นเพื่อจัดหาบ้านเกิดเมืองนอนให้ยิว

เนื่องจากการปกครองในระบบรัฐธรรมนูญไม่เป็นที่ยอมรับ ปาเลสไตน์จึงถูกปกครองโดยระบบซึ่งอังกฤษเป็นผู้จัดให้ในปี ค.ศ. 1922 ระบบนี้อังกฤษเป็นผู้กำหนดหน้าที่ต่าง ๆ ทางด้านนิติบัญญัติ การปกครอง การบริหาร และการศาลของรัฐบาลปาเลสไตน์ และกำหนดอำนาจ

หน้าที่ของข้าราชการด้วย อำนาจสูงสุดจะตกอยู่กับข้าหลวงใหญ่ผู้รับฟังคำสั่งจากลอนดอน
แห่งเดียวเท่านั้น

ข้าราชการในระบบอาณัติพยายามถ่วงดุลย์อำนาจระหว่างข้อเรียกร้องของยิวและอาหรับ
ชาวอังกฤษบางคนรู้สึกว่าความสนับสนุนของระบบอาณัติเป็นไปไม่ได้และจะเป็นอันตรายต่อ
มิตรภาพระหว่างอังกฤษกับประเทศมุสลิมอื่น ๆ คนอื่น ๆ มองดูชุมชนยิวเหมือนเป็นสิ่งที่ก้าวหน้าซึ่ง
สามารถเป็นตัวอย่างของการฟื้นฟูชีวิตของตะวันออกกลางทั้งหมด อย่างไรก็ตาม นโยบายดังกล่าว
ทำให้การปกครองระดับต่าง ๆ โอนเอียงไปมาขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอนและความมึนงงของข้าราชการ
ท้องถิ่น ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ทั้งยิวและอาหรับต่างมีความขมขื่นต่อกันมากขึ้น และต่อผู้มี
อำนาจในระบบอาณัติช่องว่างระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายกว้างมากขึ้นจนกระทั่งไม่สามารถประสานกันได้
แต่ละชุมชนดำเนินชีวิตไปตามทางของตนเอง พัฒนาสถาบันของตนในลักษณะที่มีความขัดแย้ง
กันรุนแรง อย่างไรก็ตาม ทั้ง ๆ ที่แบบแผนของสัญชาติปาเลสไตน์ยังคงอยู่ มีรัฐบาลปาเลสไตน์
และมีข้าราชการปาเลสไตน์ แต่กลับไม่มีชุมชนปาเลสไตน์อย่างแท้จริง กล่าวคือมีชุมชน 3 ชุมชน
ด้วยกันคือ ข้าราชการอังกฤษและชีวิตสังคมของพวกเขาเองในกรอบงานทางทหารและองค์การ
ทางด้านบริหาร ชุมชนอาหรับพร้อมกับความเคลื่อนไหวทางชาตินิยมที่กำลังเจริญเติบโตและจาก
ความเคลื่อนไหวนี้ได้เชื่อมคริสเตียนกลุ่มเล็ก ๆ และมุสลิมให้อยู่ภายใต้การควบคุมของครอบครัว
ผู้นำครอบครัว ชุมชนยิวหรือยิวซึ่งมีสถาบันปกครองตนเองได้ส่งเสริมระบบงานของรัฐบาล
ในระบบอาณัติของอังกฤษ

ชุมชนอาหรับปาเลสไตน์

ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวอาหรับประมาณ 90% ที่ได้กระจัดกระจายไปตามหมู่บ้าน
ประมาณ 850 แห่งในปาเลสไตน์ ได้แก่ พวกมุสลิมซึ่งส่วนใหญ่เป็นสุนหนี่ ส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือและ
เป็นชาวนาอาศัยอยู่ในผืนแผ่นดินที่บรรพบุรุษเคยอยู่ มักอยู่ใต้ความเมตตาของเจ้าของที่ดินที่มีได้
อยู่ในที่ดินนั้น ๆ และอยู่ภายใต้ผู้เก็บภาษีที่มีความโหดของออสมันลี พวกอาหรับปาเลสไตน์ก็เหมือน
กับคนอื่น ๆ ที่อยู่ในบังคับของออตโตมาน กล่าวคือ แบ่งเป็นมุสลิมบ้างและคริสเตียนซึ่งต่างก็มีการติด
ต่อเกี่ยวข้องกันเล็กน้อย ความแตกต่างที่มีอยู่มากได้แบ่งแยกพวกผู้ดีอาหรับออกจากชาวนาอาหรับ
ทางเหนือของปาเลสไตน์ถูกควบคุมโดยเจ้าของที่ดินส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในเบรุตและดามัสกัส
ทางใต้เป็นพวกเร่ร่อนตามทะเลทรายคือเบดูอิน เมืองที่ใหญ่ที่สุดคือ จัฟฟา และเยรูซาเลม อาหรับ
ปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นชาวปาเลสไตน์แต่คิดว่าตนมีความสัมพันธ์กับศูนย์กลาง
ของอาหรับซึ่งอยู่ที่ซีเรียและเลบานอน

ในปี ค.ศ. 1918 ที่ฝ่ายสัมพันธมิตรสัญญากับอาหรับว่าจะให้ดินแดนที่เคยอยู่ใต้การปกครองของออตโตมานมีการปกครองตนเอง คำสัญญานี้ทำให้นักชาตินิยมอาหรับตื่นตัวมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นกลาง แรกทีเดียวชาวปาเลสไตน์คิดถึงตัวเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของซีเรียอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไฟซาล โดยได้ส่งผู้แทนของตนไปร่วมประชุมสภาแห่งชาติของซีเรียซึ่งจัดขึ้นที่เมืองดามัสกัสในปี ค.ศ. 1919 และ 1920 มีการประชุมของชนชั้นสูงมุสลิมและคริสเตียนได้จัดขึ้นในเมืองหลายแห่ง และได้แนะนำสภาซีเรียให้รับนโยบายต่อต้านไซออนนิสต์มาใช้

ผู้ที่ทำให้ชาวอาหรับปาเลสไตน์เป็นผู้นำชาตินิยมก็คือคนในตระกูลฮุเซนนี่ (Husayni) ซึ่งเป็นชนชั้นสูงครอบครองที่ดินผืนใหญ่ในปาเลสไตน์ภาคใต้ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในระยะเวลา 50 ปีก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 นายกเทศมนตรีของเยรูซาเลม 6 คนจากจำนวนทั้งหมด 13 คนเป็นคนในตระกูลฮุเซนนี่ อังกฤษต้องการคงไว้ซึ่งโครงสร้างทางสังคมที่กำลังคงอยู่โดยสนับสนุนความเป็นผู้นำของพวกเขาภายหลังปี ค.ศ. 1918 อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่ตระกูลนี้แสดงความเป็นศัตรูอย่างร้ายแรงต่ออังกฤษและยิวให้ปรากฏชัด อังกฤษจึงบังคับนายกเทศมนตรีของเยรูซาเลมขณะนั้นคือ มูซา กาชิม อัล ฮุเซนนี่ ให้ลาออกจากตำแหน่ง และแต่งตั้ง เรหิบ นาฮาชิบี (Reghib Nashashibi) ซึ่งเป็นผู้นำของกลุ่มครอบครัวอาหรับปาเลสไตน์ที่มีอิทธิพลรองจากกลุ่มฮุเซนนี่ ให้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีแทน

เนื่องจากความผูกพันทางครอบครัวของตระกูลฮุเซนนี่ที่แผ่ขยายอย่างกว้างขวางตลอดทั่วหมู่บ้านในปาเลสไตน์ ตระกูลนี้จึงสามารถควบคุมสมาคมมุสลิม-คริสเตียนที่ต่อต้านไซออนนิสต์ ซึ่งได้ถูกจัดตั้งขึ้นแล้วได้ ในปี ค.ศ. 1920 ตระกูลฮุเซนนี่ได้ย้ายศูนย์กลางของความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมซึ่งเคยรวมกับซีเรียมาสู่ความเป็นอิสระเฉพาะในปาเลสไตน์ ทั้งนี้เพราะพวกเขาต้องการจังหวัดซึ่งพวกเขาจะต้องมีอำนาจสูงสุดในการควบคุมจังหวัดนั้น และเพราะว่าปาเลสไตน์ถูกตัดออกจากดินแดนบริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งอยู่ใต้การควบคุมของฝรั่งเศส

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจในระบบอาณัติกับชุมชนอาหรับปาเลสไตน์ไม่แน่นอน อาจเป็นเพราะพวกฮุเซนนี่ไม่ยอมให้ความร่วมมือกับเกรทบริเทน แต่อย่างไรก็ตาม เกียรติภูมิของฮุเซนนี่ก็ได้รับการส่งเสริมโดยการที่อังกฤษยอมรับรองตำแหน่งผู้นำของพวกเขา ก้าวที่แน่นอนที่สุดในการรับรองนี้ก็คือ การที่ เซอร์ เฮร์เบิร์ต แดงตั้ง ฮัจ อามิรี อัลฮุเซนนี่ ให้ดำรงตำแหน่งผู้นำทางศาสนาอิสลามในเยรูซาเลม เกียรติภูมิอันนี้ช่วยให้เขากลายเป็นประธานของ

สภามุสลิมสูงสุด แต่ขณะเดียวกันเซอร์เฮอร์เบิร์ตก็ถ่วงอำนาจพวกฮุเซนนี่โดยการแต่งตั้งคู่แข่งชั้นของฮุเซนนี่คือ นาซาซิบี ให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเยรูซาเลม

ตำแหน่งของ ฮัจ อามิร อัล ฮุเซนนี่ ในฐานะผู้นำทางศาสนาอิสลามและประธานของสภามุสลิมสูงสุด ทำให้เขาได้เป็นหัวหน้าของชุมชนมุสลิมแห่งปาเลสไตน์อย่างแท้จริง และก็เป็นผู้นำของขบวนการเคลื่อนไหวทางชาตินิยมของอาหรับมุสลิมด้วย ในฐานะประธานสภามุสลิมสูงสุดเขามีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาในศาลมุสลิม มีอำนาจจัดการเรื่องเกี่ยวกับเงินทุนสำหรับการรักษาสุขภาพ โรงเรียน มีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนข้าราชการในระบบงานที่กว้างขวางดังกล่าว อำนาจทางศาสนาของเขาและการติดต่อทางครอบครัวอย่างกว้างขวางทำให้เขามีอำนาจโดยสมบูรณ์เหมือนมุสลิมในปาเลสไตน์

สำหรับตระกูล นาซาซิบี ซึ่งเป็นคู่แข่งชั้นก็ได้เริ่มรวบรวมพรรคพวกเพื่อต่อต้านฮุเซนนี่ในระหว่าง ค.ศ. 1920 และในปี ค.ศ. 1929 เขาเกือบจะประสบความสำเร็จในการชักชวนอังกฤษให้จำกัดอำนาจมืออยู่อย่างมากมายของผู้นำทางศาสนาอิสลาม อย่างไรก็ตามในไม่ช้าแผนการณ์ลดอำนาจของผู้นำทางศาสนาอิสลามก็ถูกละทิ้งไป ทั้งนี้เพราะการเกิดขึ้นอย่างรุนแรงของนักชาตินิยม พวกนาซาซิบีได้จัดสมาคมมุสลิมแห่งชาติขึ้นหลายสมาคม เหมือนเป็นการถ่วงดุลย์อำนาจขององค์การคริสเตียน-มุสลิมที่ควบคุมโดยฮุเซนนี่ อย่างไรก็ตาม ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่ายไม่เต็มใจจะประนีประนอมกับไซออนนิสต์ แต่พวกนาซาซิบีก็มีความรุนแรงเพียงเล็กน้อยในการต่อต้านอังกฤษ

ในการประชุมสภาอาหรับที่เยรูซาเลมระหว่างปี ค.ศ. 1928 ได้มีความพยายามรวมขบวนการชาตินิยมอาหรับ เมื่อฝ่ายบริหารซึ่งเป็นมุสลิม 36 คน และคริสเตียน 12 คน ถูกเลือกให้เป็นตัวแทนข้าราชการสำหรับชุมชนอาหรับ แต่พวกผู้นำทั้ง 2 ฝ่ายไม่สามารถรวมกันได้ และทางฝ่ายบริหารก็ได้หายไปภายหลังการเสียชีวิตของ มูซา กาชิม ฮุเซนนี่ ในปี ค.ศ. 1934

อย่างไรก็ตาม ความล้มเหลวในการรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็มิได้ทำให้พวกอาหรับหนุ่มสาวที่มีการศึกษาท้อแท้ใจ บุคคลเหล่านี้ไม่พอใจความหิวเก่าของทั้ง 2 ฝ่ายนั้นและตัดสินใจที่จะจัดการกับตนเองให้เป็นอิสระพ้นจากอำนาจของทั้ง 2 ฝ่าย ระหว่างปี ค.ศ. 1932 และ 1935 ได้มีการก่อตั้งพรรคการเมืองต่าง ๆ 6 พรรค ซึ่งได้นำความเคลื่อนไหวของชาตินิยมอาหรับมาสู่รูปแบบใหม่ จุดประสงค์สำคัญของผู้นำอาหรับเหล่านี้คือกระทำการเคลื่อนไหวของชาตินิยมต่อไป ผู้นำเหล่านี้เน้นปัญหาสังคมและเศรษฐกิจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ความแตกต่างในระหว่างกลุ่มเหล่านี้ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะ และความสามารถที่พวกเขาจะให้ความร่วมมือหรือไม่ร่วมมือกับ

รัฐบาลในระบบอาณัติ สมาชิกของกลุ่มเหล่านี้จำกัดเฉพาะชายซึ่งเป็นผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีอิทธิพลและพวกที่มีความรู้ซึ่งอยู่ในเมือง ไม่มีการประชุมบุคคลชั้นหัวหน้าของพรรคการเมือง และการประชุมพรรคก็ไม่สม่ำเสมอ จะถูกเรียกประชุมก็ต่อเมื่อผู้นำต้องการจะออกคำสั่ง พรรคส่วนใหญ่จะเป็นที่รู้จักโดยชื่อผู้นำมุสลิมของพวกเขา

พรรคที่มีอิทธิพลมากที่สุดยังคงเป็นของผู้นำศาสนาอิสลาม คือ Palestine Arab party ซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1935 เพื่อให้ได้รับความสนับสนุนจากคริสเตียน ผู้นำทางศาสนาอิสลามจึงแต่งตั้งให้อัลเฟรด รอย (Alfred Roch) ซึ่งเป็นชาวคริสเตียนที่มีความสำคัญให้ดำรงตำแหน่งรองประธานของพรรค ผู้นำในเยรูซาเลมและไฮฟาแห่งสังคมนิยมกรอสำหรับปาเลสไตน์ก็ได้เป็นพันธมิตรกับกลุ่มนี้ด้วย และกลุ่มทหารที่มีความรู้ที่เรียกว่า อัล ฟุตูวว้าห์ (Al-Futuwwah) ก็ถูกจัดตั้งขึ้น แดงการณของพรรคปาเลสไตน์อาหรับซึ่งเรียกว่าสัญญาแห่งชาติ (National Pact) ได้เรียกร้องให้อังกฤษปฏิเสธไม่ยอมรับประกาศบัลฟอร์ดและยกเลิกระบบอาณัติเสีย และเรียกร้องให้ยุติการอพยพของชาวยิว การขายที่ดินให้ยิว และเรียกร้องให้ปาเลสไตน์เป็นรัฐอาหรับอิสระทันทีทันใด พรรคนี้ได้ใช้ฐานะในตำแหน่งของผู้นำทางศาสนาอิสลามในการชักชวนชาวอาหรับให้ขายที่ดินให้แก่สภามุสลิมสูงสุด ในลักษณะที่เป็นการบริจาคทางศาสนาของประชาชนชาวอาหรับในปาเลสไตน์ ชาวมุสลิมผู้ที่ได้ขายที่ดินให้แก่ชาวยิวจะถูกข่มขู่พร้อมกับการลงโทษทางศาสนา

ในขณะเดียวกันพวกนาชาซีก็ได้ก่อตั้งพรรค National Defense ขึ้นในปี ค.ศ. 1934 เพื่อแข่งขันกับพรรค Palestine Arab ของพวกผู้นำทางศาสนาอิสลาม พรรคนี้ได้รับความสนับสนุนโดยนายกเทศมนตรีหลายคนที่เป็นชาวอาหรับในปาเลสไตน์ผู้ซึ่งขัดขวางผู้นำทางศาสนา นอกจากนี้กลุ่มนี้ยังได้รับความสนับสนุนจากคริสเตียนเช่นกัน โดยที่รองนายกเทศมนตรีของเยรูซาเลมซึ่งเป็นคริสเตียนนิกายกรีกออร์ทอดอกซ์ให้ความสนับสนุน และยังได้รับความสนับสนุนจากผู้นำสังคมนิยมกรอสำหรับปาเลสไตน์แห่งเมืองจัฟฟา เนื่องจากพวกนาชาซียังคงรักษาความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับอามิร อับดุลลาห์ (Amir Abdullah) แห่งทรานส์จอร์แดน พวกเขาจึงมีแนวโน้มในการเป็นศัตรูกับเกรท บริเทน บ้างเพียงเล็กน้อย

ยังมีกลุ่มทางการเมืองอีกหลายกลุ่มแต่มีความสำคัญน้อยกว่า 2 กลุ่มแรก คือ Reform party ได้ก่อตั้งขึ้นที่ รามัลลาห์ (Ramallah) ในปี ค.ศ. 1935 โดย ดร.ฮุเซน ฟาห์รี กาลิดี (Dr. Husayn Fakhri al-khalidi) ซึ่งเป็นคนในตระกูลนาชาซีปี ดร.กาลิดีได้รับชัยชนะในการแข่งขันเพื่อดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเยรูซาเลมเหนือคู่แข่งขั้นคือ ราหิบ นาชาซีปี ในปี ค.ศ. 1934 นอกจากนั้นยังมีพรรค Abdel Latif Salah's National Bloc ซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1935 และได้รับความ

สนับสนุนจากชาวมุสลิมในเมืองจัฟฟา ในปีเดียวกันพรรค Arab Youth Congress ก็ถูกตั้งขึ้นใน
ไฮฟา

ในบรรดาพรรคต่าง ๆ มีเพียงพรรค Istiglal ซึ่งตั้งขึ้นที่ไฮฟาในปี ค.ศ. 1932 มีจุดประสงค์
ที่สำคัญคือสร้างความสามัคคีในหมู่ชาวอาหรับ พรรคนี้เป็นแขนงหนึ่งขององค์การหนึ่งซึ่งตั้งขึ้นใน
ตามัสกัสระหว่างปี ค.ศ. 1916 เพื่อหนุนหลังพระเจ้าไฟซาลให้เป็นผู้นำของรัฐอาหรับที่ยิ่งใหญ่
ชาวปาเลสไตน์รุ่นเก่าจำนวนมากผู้เคยมีความแข็งแกร่งในขบวนการชาตินิยมอาหรับได้เป็นบุคคล
สำคัญของพรรค Istiglal ขณะที่พวกเขาพยายามสร้างความสามัคคีของประเทศอาหรับทั้งหมด
เขาก็ให้ความเป็นอิสระแก่รัฐแต่ละรัฐก่อน แผนการณ์นี้เป็นที่พอใจแก่บุคคลหนุ่มผู้มีความก้าวหน้า
ในอาชีพต่าง ๆ คือ แพทย์ นักกฎหมาย ครู และข้าราชการของรัฐบาล

อย่างไรก็ตาม พรรคอาหรับทั้งหลายก็มีจุดมุ่งหมายที่เหมือนกันอย่างหนึ่งคือการขัดขวาง
อย่างไม่มีเงื่อนไขต่อลัทธิไซออน นักชาตินิยมอาหรับทั้งหมดปฏิเสธการเรียกร้องทางประวัติศาสตร์
ว่าเป็นรากฐานที่เชื่อถือได้สำหรับการก่อสร้างบ้านเกิดเมืองนอนของชาวยิวในปาเลสไตน์ พวกเขา
เขากล่าวว่ามีเพียงเจ้าของที่ดินชาวเลบานอนและชาวซีเรียที่มีได้อาศัยอยู่ในที่ดินเท่านั้น ผู้ได้ขาย
ที่ดินของพวกเขาให้แก่ชาวยิวจะยังคงได้รับผลประโยชน์ ชาวนาท้องถิ่นกำลังถูกแย่งที่ดินโดย
ชาวยิว ผู้นำอาหรับสรุปว่าเป็นความจริงที่ว่าผู้ติดตามพวกเขามีฐานะทางเศรษฐกิจดีภายใต้
ระบบอาณัติดีกว่าสมัยออตโตมาน แต่ถึงจะดีกว่าก็ยังคงเสียภาษีเพื่อค้ำจุนการปกครองใน
ระบบอาณัติ โดยเสียภาษีสูงเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมใหม่ของยิว และซื้อสินค้าที่ยิวผลิตในราคา
แพง การเลือกดินแดนปาเลสไตน์โดยเกรทบริเทนและโดยมหาอำนาจตะวันตกให้เป็นที่ตั้งภัยของยิวที่
ถูกประหัตประหารซึ่งดินแดนที่ถูกเลือกนี้เป็นดินแดนที่นักชาตินิยมเรียกร้องและมีประชาชน
ผู้มีสติ(อาหรับ)อาศัยอยู่ การกระทำดังกล่าวพวกเขาเห็นว่าเป็นลัทธิการเห็นใจเพื่อนมนุษย์ที่ถูก
แนะนำอย่างผิด ๆ พวกเขาเองก็เคยช่วยชาวยิวที่ถูกประหัตประหารโดยอนุญาตให้อพยพเข้ามา
ได้จำนวนร้อย ๆ พันแล้ว แต่พวกเขายืนยันไม่เห็นด้วยกับการที่เกรทบริเทนกำลังสนับสนุนลัทธิ
ไซออนด้วยเหตุผลทางมนุษยธรรมเพียงอย่างเดียว เพราะการก่อตั้งรัฐยิวจะเป็นการทำลายชุมชน
ทางวัฒนธรรมและชาติของอาหรับปาเลสไตน์จะไม่มียิวถูกนำเข้ามาอีกโดยเข้ามาแทนที่อาหรับ
และกลายเป็นเรื่องยากที่จะจัดการกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชาชนของประเทศที่กำลังเพิ่มขึ้น
อย่างรวดเร็ว

การโต้เถียงดังกล่าวถูกตีพิมพ์แพร่หลายและโฆษณาชวนเชื่อโดยทางหนังสือพิมพ์อาหรับ
การสวดมนต์ในวันศุกร์ และตามโรงเรียนอาหรับ ความเคลื่อนไหวทางชาตินิยมได้แพร่หลายจาก

สำนักงานใหญ่ในกรุงเยรูซาเลมไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ของอาหรับ ความเคลื่อนไหวดังกล่าวได้รับความสนับสนุนไม่เพียงแต่จากชนชั้นสูงและชนชั้นกลางเท่านั้น แต่ยังได้รับความสนับสนุนจากชาวนาและกรรมกรในเมืองอีกด้วย การหลั่งไหลของผู้อพยพชาวยิวจากเยอรมนีภายหลังปี ค.ศ. 1933 เป็นสัญญาณเตือนถึงการเจริญเติบโตของชนชั้นกลางอาหรับในเมือง บุคคลเหล่านี้มีดีหวังเนื่องจากไม่สามารถได้กำลังและอิทธิพล ชาวยิวยุโรปที่มีการศึกษาจำนวนมากจะแข่งขันกันเพื่อดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในรัฐบาล เช่น นักกฎหมาย นักการบัญชี นักบริหาร เสมียนระดับสูง และอาชีพต่าง ๆ ของชนชั้นกลาง นักชาตินิยมอาหรับในปาเลสไตน์ยังได้พบแรงคล้อยจากความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมในซีเรีย เลบานอน และอิรัก ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน อย่างไรก็ตามความแตกต่างในหมู่ผู้นำอาหรับปาเลสไตน์ก็คือกลยุทธ์เท่านั้น พวกหัวสมัยใหม่เชื่อว่าด้วยความร่วมมือกับอังกฤษเท่านั้น พวกเขาจึงจะสามารถเอาชนะอังกฤษได้ พวกหัวรุนแรงเชื่อว่าการทำสงครามทางทหาร การเมือง และเศรษฐกิจ เท่านั้นจึงจะต่อต้านทั้งอังกฤษและยิวได้

เมื่อพรรคการเมืองต่าง ๆ ไม่สามารถรวมตัวกันได้แม้แต่ระหว่างปีของการอพยพครั้งใหญ่ของยิวก่อนสงครามในปี ค.ศ. 1935 พรรคต่าง ๆ ของอาหรับกลายเป็นเป้าของการโจมตีทางหนังสือพิมพ์ กล่าวคือมีการโจมตีผู้นำพรรคเพราะความทะเยอทะยานส่วนตัว อย่างไรก็ตามเมื่อมีความกดดันมากขึ้นจึงบังคับให้มีการรวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ของกลุ่มชาตินิยมอาหรับ นอกจากพรรค Istiglal พรรคนี้ปฏิเสธแม้แต่จะเจรจากับอังกฤษยังละเว้นจากความร่วมมือกับนักชาตินิยมอื่น ๆ

รัฐบาลกิ่งของยิว

ระหว่างที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษ ชุมชนยิวในปาเลสไตน์ซึ่งถูกกระตุ้นโดยความปรารถนาของสมาชิกในการทำปาเลสไตน์ให้เป็นประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของยิว ได้พัฒนาระบบทางการเมือง การบริหารงาน การตำรวจและความปลอดภัย ภายในเวลาครึ่งศตวรรษลัทธิชาตินิยมไซออนนิสต์ได้วางรากฐานเกี่ยวกับดินแดนโดยสมบูรณ์พร้อมกับสถาบันต่าง ๆ ของชาติ

การอพยพของชาวยิว : ส่วนใหญ่ของชุมชนยิวปาเลสไตน์คือพวกอพยพชาวยิวจากยุโรป ตะวันออกส่วนใหญ่มาจากโปแลนด์และรัสเซีย แต่มีกลุ่มเล็ก ๆ กว่าอีกหลายกลุ่มที่มาจากอูเครน บุลแกเรีย และฮังการี และยังมีกลุ่มเล็กอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากแห่งใดแห่งหนึ่งในตะวันออกกลางอาจมาจากเยเมน ภายหลังจากการขึ้นสู่อำนาจของฮิตเลอร์ คลื่นอพยพคลื่นใหญ่ของชาวยิวได้

เริ่มขึ้นจากเยอรมนี ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีจำนวนผู้อพยพจากดินแดนอื่น ๆ เช่น แอฟริกาเหนือ และมีอีกบ้างเล็กน้อยจากดินแดนในเอเชีย เช่น อินเดีย สิงคโปร์ ฮองกง และโคชินไชนา นอกจากนี้ชาวยิวที่อพยพมาจากสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ก็มีบ้างเล็กน้อย

การอพยพที่ประสบความสำเร็จมีจำนวน 5 ครั้ง แต่ละครั้งเรียกว่าอเลีย (Aliya) หมายถึงพวกที่เดินทางมาถึงดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ การอพยพครั้งแรกประกอบด้วยกลุ่มพวกบิลู (Bilu) หลายกลุ่มที่มาจากรัสเซีย ผู้ได้สร้างอาณานิคมยิวหลายแห่งในปาเลสไตน์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1880 นอกจากนั้นความล้มเหลวของการปฏิวัติรัสเซียในปี ค.ศ. 1905 ทำให้เกิดคลื่นของการอพยพครั้งที่ 2 ซึ่งใหญ่กว่าครั้งแรก ประกอบด้วยกรรมกรหนุ่มและนักสังคมนิยมหนุ่มผู้ไม่พอใจระบบการปกครองภายใต้พระเจ้าซาร์ จากกลุ่มที่ 2 นี้ ทำให้เกิดผู้นำอิสราเอลร่วมสมัยหลายคน เช่น นายกรัฐมนตรีคนแรกคือนายเดวิด เบน กูเรียน (David Ben Gurion) ผู้ได้ช่วยให้การก่อตั้งการตั้งหลักแหล่งแบบรวมกลุ่มแบบดั้งเดิม ซึ่งได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของกิจกรรมของไซออน ระหว่างปี ค.ศ. 1920 และ 1922 อเลียที่ 3 หรือคลื่นการอพยพครั้งที่ 3 ก็เกิดขึ้น ส่วนใหญ่มาจากโปแลนด์และประเทศในยุโรปกลางและยุโรปตะวันออกที่มีความกดดันทางเศรษฐกิจต่อชุมชนยิวทั้งชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำ ในปี ค.ศ. 1924 เมื่อรัฐมนตรีคลังของโปแลนด์มีมาตรการแบ่งแยกชาวยิว ยิวจำนวนมากจึงเริ่มอพยพออกจากโปแลนด์ นับเป็นการอพยพครั้งที่ 4 อย่างไรก็ตามการอพยพที่ผ่านมาทุกครั้ง มิใช่การอพยพที่ใหญ่อย่างแท้จริง จนกระทั่งเมื่อฮิตเลอร์ขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 1933 จึงเริ่มมีการอพยพครั้งที่ 5 และนับเป็นครั้งที่ใหญ่ที่สุด การปราบปรามของนาซีเยอรมันได้เปลี่ยนโครงสร้างของชุมชนยิวจากชุมชนยุโรปตะวันออกอันใหญ่มาสู่ความเคร่งเครียดกับความคิด เทคนิค และท่าทีของยุโรปตะวันตก ยิวเยอรมันซึ่งมีความคิดเสรีนิยมแบบชนชั้นกลางที่เห็นเด่นชัดก็ได้ผสมกับนักสังคมนิยมซึ่งเป็นชนชั้นกรรมกรซึ่งได้อพยพมาก่อนส่วนใหญ่มาจากโปแลนด์และรัสเซีย ครั้นเมื่อระบบอาณัติของอังกฤษยุติลงจำนวนประชาชนก็เพิ่มมากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการอพยพได้ทำให้ประชาชนยิวเพิ่มมากขึ้นถึง 650,000 คน ($\frac{1}{3}$ ของประชาชนในปาเลสไตน์) และประมาณน้อยกว่า 1 ใน 3 ของชาวยิวท้องถิ่นเป็นชาวยิวที่เกิดในท้องถิ่นนั้น ๆ ในปาเลสไตน์คือมิใช่พวกที่อพยพมา

โครงสร้างทางสังคม : ชุมชนยิวมีลักษณะแตกต่างจากชุมชนอาหรับอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าการตั้งหลักแหล่งของชาวยิวและชาวอาหรับมักจะอยู่เคียงข้างกันแต่พวกเขาก็แบ่งแยกกันมานานนับศตวรรษ สังคมยิวเกือบจะไม่มีชนชั้น ชาวยิวที่อพยพมาสู่ปาเลสไตน์มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่อพยพมาพร้อมกับความร่ำรวย ขณะที่ชุมชนอาหรับถือว่าความร่ำรวยเกือบจะเป็นพื้นฐาน

สำหรับอิทธิพลทางสังคมและการเมือง มีการแข่งขันกันเสมอในระหว่างผู้ตั้งหลักแหล่งชาวยิวในดินแดนนี้เพื่อป้องกันการแข่งขันขั้นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ดังนั้นพวกไซออนนิสต์ได้ก่อตั้งกองทุนแห่งชาติยิว (Jewish National Fund) ซึ่งได้กลายเป็นผู้ซื้อที่ดินรายใหญ่ที่สุดและผู้ถือทรัพย์สินการขาดแคลนที่ดินและการข่มขู่ของนักชาตินิยมอาหรับเพื่อต่อต้านบุคคลที่ขายทรัพย์สินให้แก่ยิวได้มีผลต่อคุณค่าราคาที่ดินที่ขยายตัวทำให้ราคาที่ดินสูงมาก ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียงกองทุนแห่งชาติยิวเท่านั้นที่สามารถซื้อที่ดินในราคาสูง ดังนั้นชาวยิวที่เป็นเจ้าของที่ดินส่วนตัวจึงมีน้อย และด้วยเหตุนี้ผู้ครอบครองที่ดินจึงมีน้อยเมื่อเทียบกับที่ดินที่ถือโดยกองทุนแห่งชาติยิวหรือโดยเจ้าของที่ดินส่วนตัวที่เป็นอาหรับ

พวกอพยพได้รับอิทธิพลทางด้านอุดมคติอย่างมากจากลัทธิสังคมนิยมแบบยุโรปจึงมีผลต่อการตั้งหลักแหล่งภายหลังจากอพยพมาแล้ว คือเป็นการตั้งหลักแหล่งที่เป็นการรวมกลุ่มซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอุดมคติแบบไซออนนิสต์ ถึงแม้ว่าจำนวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในหลักแหล่งดังกล่าวก็เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยหนึ่งของประชาชนชาวยิวทั้งหมดทั่วโลกโดยผ่านสหพันธ์กรรมกรที่มีอำนาจหรือที่เรียกว่าฮิสทาดรุต (Histadrut) อิทธิพลของสังคมนิยมได้กลายเป็นสิ่งสำคัญในดินแดนภายในเมืองด้วย ฮิสทาดรุตมิได้เป็นเพียงการรวมกันทางการค้าแบบธรรมดาเท่านั้นแต่ยังเป็นผู้ลงทุนที่สำคัญในเศรษฐกิจทั้งหมด เป็นผู้ออกหนังสือพิมพ์ประจำวันที่มีคนอ่านมากในหมู่ยิวปาเลสไตน์ และเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญทางการศึกษา การให้บริการทางสังคม รวมทั้งการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอีกด้วย

เนื่องจากจำนวนผู้รู้หนังสือมีมากขึ้นและความรู้ทางการเมืองในชุมชนยิวได้สร้างรากฐานอันสมบูรณ์สำหรับการพัฒนาสถาบันการปกครองตนเองอย่างวิเศษ เป็นเวลานานก่อนที่ประเทศอิสราเอลจะถูกก่อตั้งขึ้น ชุมชนยิวก็มีลักษณะคล้ายเป็นประชาธิปไตยอยู่ในตัว

สถาบันทางการเมือง : สถาบันที่เป็นตัวแทนชาวยิวที่สำคัญที่สุดในปาเลสไตน์ก็คือสภาแห่งชาติ (National Council) หรือที่เรียกว่า Vaad Leumi ซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1920 ภายใต้ข้อกำหนดของระบบอาณัติของอังกฤษซึ่งให้อำนาจชุมชนทางศาสนาแต่ละชุมชนในประเทศในการจัดตั้งสถาบันของตนเอง เป็นนโยบายที่อังกฤษตัดแปลงจากออสมันลี สภาแห่งชาติถูกเลือกโดย Elected Assembly (Asafat ha-Nivharim) จากจำนวนผู้แทน 300 คน ซึ่งถูกเลือกขึ้นโดย คเนสเสทอิสราเอล (Knesset Israel) ความเป็นสมาชิกในคเนสเสท อิสราเอล เป็นได้โดยการจ่ายภาษีเพื่อสนับสนุนต่อคเนสเสท กลุ่มยิวทั้งหมดที่รวมกันที่สำคัญเป็นของคเนสเสท อิสราเอล นอกจากกลุ่ม Orthodox Agudath Israel ที่ไม่รวมอยู่ในคเนสเสท ทั้งนี้เพราะกลุ่มนี้ขัดขวางต่อนโยบายไซออนนิสต์

พวกเขายืนยันว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยรักษาอิสราเอลไว้ได้

รัฐบาลในระบบอาณัติได้มอบหมายความรับผิดชอบต่อชุมชนยิวให้แก่สภาแห่งชาติในฐานะเป็นตัวแทนของยิวปาเลสไตน์ ในปี ค.ศ. 1936 สภาแห่งชาติได้นำสิ่งต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ต่อประเทศ เช่น การให้บริการทางสุขภาพของชาวยิว การให้การศึกษาและการเกษตรทหารแบบลับ ๆ ตลอดจนการฝึกทหารยิวที่ยังหนุ่ม สมาชิกจำนวนมากของคณะผู้บริหารสภาแห่งชาติต่อมาจะได้กลายเป็นคณะรัฐมนตรีของอิสราเอล และหน่วยงานของพวกเขา ก็จะกลายเป็นรัฐบาลอิสราเอลในปี ค.ศ. 1948

ความสนใจของยิวทั่วโลกในการก่อตั้งบ้านเกิดเมืองนอนถูกแสดงให้เห็นครั้งแรกโดยการจัดตั้งองค์การไซออนนิสต์แห่งโลก (World Zionist Organization) และต่อมาโดยการจัดตั้งองค์การยิว (Jewish Agency) ในสงครามโลกครั้งที่ 1 องค์การไซออนนิสต์แห่งโลกได้เจริญเติบโตขึ้นไปสู่กิจการที่ใหญ่โตพร้อมทั้งมีสาขามากมายในประเทศต่าง ๆ ประมาณ 50 ประเทศ และมีสมาชิกประมาณล้านคน สภาไซออนนิสต์ซึ่งมีหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายทั่วไปเลือก Zionist General Council ซึ่งจะมีการประชุมกันทุก ๆ 2-3 เดือน การตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ กระทำโดย Zionist Executive และประธานขององค์การยิวแห่งโลก

ในปี ค.ศ. 1929 ประธานของไซออนนิสต์คือ ดร.ไวท์แมน รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องได้รับความสนับสนุนจากยิวที่มีได้เป็นไซออนนิสต์ ในเรื่องการสร้างบ้านเกิดเมืองนอนของยิว ด้วยเหตุนี้องค์การยิวจึงถูกตั้งขึ้นเพื่อรวมยิวผู้มีความเห็นใจต่อความคิดเรื่องการสร้างบ้านเกิดเมืองนอน แต่มิได้ผูกพันทางอุดมคติกับลัทธิไซออนนิสต์ องค์การยิวได้ดำเนินงานในการสร้างประเทศชาติซึ่งเกี่ยวข้องกับยิวทุกหนทุกแห่ง เช่น การเพิ่มเงินทุนและการรักษาความสัมพันธ์กับรัฐบาลต่างประเทศ องค์การนี้ทำการเจรจากับรัฐบาลอาณัติปาเลสไตน์ รัฐบาลอังกฤษและสันติบาตชาติ แต่ความพยายามขององค์การนี้ในการเจรจากับอาหรับไม่ประสบผลสำเร็จ หน้าที่สำคัญที่สุดขององค์การยิวได้รวมถึงตำแหน่งประธานและหน่วยงานด้านการเมือง การเงิน แรงงาน การค้า การอุตสาหกรรม และสถิติ อยู่ในกำมือของไซออนนิสต์ มีเพียงหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรมและปัญหาการอพยพของยิวเยอรมันเท่านั้นที่ถูกดำเนินงานโดยสมาชิกขององค์การยิวที่มีได้เป็นไซออนนิสต์ อย่างไรก็ตามชาวยิวที่เป็นไซออนนิสต์และที่ไม่เป็นไซออนนิสต์มีส่วนร่วมโดยตรงต่อการอพยพของชาวยิว

ในปลายปี ค.ศ. 1930 ความแตกต่างระหว่างไซออนนิสต์และที่ไม่ใช่ไซออนนิสต์ในองค์การยิวมิใช่สิ่งสำคัญอีกต่อไปและจะไม่กระทบกระเทือนต่อนโยบาย ในตอนกลาง ค.ศ. 1930 ยิว

ปาเลสไตน์จำนวนมากกว่าผู้แทนจากประเทศต่าง ๆ ในคณะผู้บริหารองค์การยิวและในแผนงานที่สำคัญ ๆ ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ในการปฏิบัติทั้งหมดรวมถึงกิจกรรมที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับบ้านเกิดเมืองนอนของยิวล้วนอยู่ในกำมือของบุคคลที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่เป็นข้อเสนอ (ปาเลสไตน์) การมีส่วนร่วมในสภาแห่งชาติ องค์การยิว องค์การไซออนนิสต์แห่งโลก และหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลอาณัติของอังกฤษได้ทำให้ชาวยิวปาเลสไตน์นับพันได้รับประสบการณ์ด้านบริหารอย่างดี ซึ่งได้ช่วยในการสร้างประสบการณ์ให้แก่ข้าราชการสำหรับประเทศยิวในอนาคต บุคคลเหล่านี้มีภูมิหลังอย่างดีในปัญหาของรัฐบาลทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ และได้รับการสนับสนุนโดยผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีส่วนใหญ่จะดำเนินงานต่อไปในหน้าที่การบริหารงานของตนเมื่อพวกเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลอิสราเอลในปี ค.ศ. 1948

ระบบการป้องกันอิสราเอลถูกบุกบั่นในยุคก่อนที่จะเป็นประเทศโดยกำลังทหารของรัฐบาลกึ่งดังกล่าว ในยุคของระบบอาณัติภายใต้การนำของสภาแห่งชาติและองค์การยิวระบบการป้องกันได้แผ่ขยายไปในลักษณะลับและผิดกฎหมาย ในปี ค.ศ. 1936 มีสมาชิกที่ได้รับการฝึกฝนอย่างดีประมาณ 10,000 คน

สิ่งสำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศชาติก็คือบทบาททางการศึกษา ขณะที่ในชุมชนอาหรับมักจะเน้นในเรื่องบุคลิกของอาหรับปาเลสไตน์ แต่ไซออนนิสต์มักกล่าวถึงเพียงความเป็นยิวเท่านั้น ดังนั้นชุมชนอาหรับและยิวได้พัฒนาความสำคัญของความเป็นชาติไปตามทางของตน แต่ละกลุ่มจะมีความสนใจต่อกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในปี ค.ศ. 1936 คณะกรรมการของอังกฤษได้เข้ามาสังเกตการณ์และพบว่าแต่ละกลุ่มมีความสำคัญของความเป็นชาติของตนในลักษณะที่รุนแรงอย่างผิดปกติ

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมส่วนรวมของยิวได้สนับสนุนกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มคนหนุ่ม องค์การทางกีฬา กิจกรรมของกรรมกร และพรรคการเมือง ในปี ค.ศ. 1930 ระบบพรรคการเมืองหลายพรรคที่ละเอียดประณีตได้ถูกพัฒนาขึ้น ระบบนี้มีลักษณะเด่นเพราะมีพรรคจำนวนมากที่ยังคงอยู่ในชุมชนเล็ก ๆ และเพราะว่าได้มีการติดต่อกับพรรคการเมืองยิวที่สัมพันธ์กันในต่างประเทศ พรรคเหล่านี้มีลักษณะเป็นท้องถิ่นเพราะได้เป็นตัวแทนในสภาแห่งชาติและเป็นผู้แทนในองค์การไซออนนิสต์แห่งโลกด้วย พรรคต่าง ๆ จะมีสาขาอยู่ในต่างประเทศด้วย รวมทั้งในอเมริกาและอังกฤษ บางพรรคเป็นสมาชิกของสหพันธรัฐระหว่างชาติหรือสมาพันธ์รัฐระหว่างชาติ พรรคอื่น ๆ ยังคงรักษาความผูกพันอย่างหลวม ๆ ของความเป็นมิตรกับสมาคมต่างชาติ

เนื่องจากพรรคต่าง ๆ เล็ก เมื่อมองจากภายนอกจึงดูแคบ มีการก่อตั้งอย่างระมัดระวัง และมีแผนการณ์ที่ได้รับความสนับสนุนอย่างเข้มแข็ง พรรคทั้งหมดยกเว้นพรรคคอมมิวนิสต์ถูกตั้งขึ้น โดยมีจุดประสงค์สำคัญคือการก่อตั้งประเทศชาติของยิวในปาเลสไตน์อย่างถาวร พรรคทั้งหมดเป็นหนี้บุญคุณความจงรักภักดีต่อความเคลื่อนไหวของไซออนนิสต์และทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลกึ่งของยิว ความแตกต่างกันของแต่ละพรรคทำให้เกิดปัญหาต่อการปกครองในอนาคตว่า จะเป็นรัฐที่มีการปกครองโดยคณะหรือเป็นแบบสังคมนิยม นายทุน อิสระ หรือจะเป็นการปกครองร่วมกันระหว่างยิวและอาหรับ สมาชิกของแต่ละพรรคถูกเรียกร้องให้สนับสนุนแผนการณ์ของพรรคอย่างเต็มที่

ความแตกต่างกันโดยลักษณะของยิวปาเลสไตน์ในตั้งเดิมทางเชื้อชาติ ความคิดทางสังคมและศาสนา ทำให้มีความแตกต่างทางการเมือง ยิวของยุโรปตะวันออกมีแนวโน้มเอียงไปสู่แนวซ้ายแบบสังคมนิยม ยิวบางคนจากเยเมน ซีเรีย และอิรัก ก็ได้ตั้งกลุ่มของตนเองถึงแม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะไม่เข้มแข็งทางการเมืองและยังไม่สามารถรวมตัวกันได้ดี ผู้ตั้งหลักแหล่งชาวยิวรุ่นก่อนผู้เป็นเจ้าของไร่นาและผลผลิตทางอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเอียงขวา ไม่มีพรรคใดที่ได้รับเสียงส่วนใหญ่ในการเลือกตั้ง ดังนั้นสถาบันทางการเมืองจึงถูกดำเนินงานโดยการรวมกันอย่างหลวม ๆ พร้อมกับกลุ่มสังคมนิยมซึ่งมักจะเรียกร้องให้ตนอยู่เบื้องบนคือได้เปรียบผู้อื่นอำนาจส่วนใหญ่ของนักสังคมนิยมถูกปฏิบัติงานโดยผ่านสหพันธ์กรรมกรหรืออิชทาดรัท (Histadrut) ซึ่งเป็นพลังทางเศรษฐกิจอันเดียวที่มีอำนาจมากที่สุด อิชทาดรัทควบคุมงานด้านต่าง ๆ ของประเทศ เช่น เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การค้า และสหกรณ์ ระบบการเมืองดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยสม่ำเสมอและการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ทางการเมือง ในปี ค.ศ.1936 มีพรรคที่สำคัญ 10 พรรค แต่ละพรรคจะมีกลุ่มย่อยประมาณ 2 หรือมากกว่านั้น พรรคทั้งหมดดังกล่าวแบ่งออกเป็น 4 ประเภทที่สำคัญคือ พรรคกรรมกร พรรคฝ่ายเป็นกลาง พรรคที่เน้นการปกครองประเทศโดยหมู่คณะ และพรรคเอียงขวา

การปะทะกันระหว่างชาวยิวและชาวอาหรับ

แม้ว่าชาวยิวปาเลสไตน์จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 10% ไปสู่ 1 ใน 3 ของประชาชนของดินแดน แต่ชาวยิวก็มีการติดต่อกับชาวอาหรับแต่ละชุมชนปฏิบัติไปตามแนววิถีทางของตนไม่ว่าจะในด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การค้าและลักษณะต่าง ๆ ของชีวิตโดยไม่ค่อยมีการเหลียวมองอีกฝ่ายหนึ่ง มีเพียงบางเมือง เช่น เยรูซาเลม และไฮฟา หรือ

ดินแดนในชนบทที่ซึ่งการตั้งหลักแหล่งของยิวและอาหรับอยู่ใกล้ชิดกันก็มีความสัมพันธ์กันบ้าง ความร่วมมือกันระหว่างยิวและอาหรับก็มีอยู่บ้างแต่หายาก

ขณะที่ลัทธิชาตินิยมของทั้งยิวและอาหรับเข้มแข็งขึ้นทั้งทางกำลัง จำนวน และอิทธิพล ทำให้จุดประสงค์สูงสุดของแต่ละกลุ่มกลายเป็นการควบคุมดินแดนทุกส่วนของปาเลสไตน์ มีชาวยิวอาหรับและอังกฤษเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่คิดถึงการเชื่อมช่องว่างระหว่างชุมชนที่กำลังเติบโตขึ้น ดังนั้นชุมชนที่แตกต่างกัน 2 ชุมชนจึงเกิดขึ้น นั่นคือชุมชนยิวและชุมชนอาหรับ

ความต้องการอิสรภาพจึงกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งยวดมากขึ้นระหว่างมุสลิมและคริสเตียนอาหรับ ผู้มีความรู้สึกว่าเขาไม่ได้มีความสามารถในการปกครองด้วยไปกว่าเพื่อนบ้านในอียิปต์ อิรัก และซีเรีย ความจริงแล้วความสามารถของพวกเขาในการปกครองตนเองก็ดูเหมือนว่าจะมีจริงถ้าบางสิ่งบางอย่างจะมีคุณค่ามากกว่า เนื่องจากอัตราการอ่านหนังสือออกของพวกเขาอยู่ในระดับสูงขึ้นและความรู้ด้านการเมืองก็มีมากขึ้น ปลายปี ค.ศ.1930 ความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมอาหรับได้รับความสนับสนุนโดยนาซีเยอรมันและฟาสซิสต์อิตาลี โดยวิธีทางต่าง ๆ เช่น การประกาศทางวิทยุกระจายเสียง การลอบสังหารให้ และการหนุนหลังข้าราชการซึ่งได้โอกาสขัดขวางอำนาจของระบบอาณัติ คือ อังกฤษ และฝรั่งเศส

อย่างไรก็ตาม นาซีเยอรมันก็มีความรับผิดชอบต่อการแผ่กระจายของลัทธิชาตินิยมยิว ในปี ค.ศ.1930 เช่นกัน เขี้ยวของลัทธิฮิตเลอร์ (Hitlerism) ได้หลังไหลเข้าสู่ปาเลสไตน์เมื่อพวกเขาไม่สามารถหาที่ลี้ภัยที่อื่นได้ ในปี ค.ศ.1935 ขณะที่ชาวยิวจำนวนมากกว่า 61,000 คนมาถึงปาเลสไตน์ ตรงกับระยะเวลา 5 ปีแรกที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษ ระหว่าง 4 ปีแรกของการปกครองโดยฮิตเลอร์ทำให้ประชาชนชาวยิวในปาเลสไตน์มากขึ้นเกือบจะ 2 เท่า

นักชาตินิยมอาหรับรู้สึกหวั่นใจในจำนวนชาวยิวที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วได้มีการร้องเรียนไปยังเกรท บริเทน ให้หยุดยั้งการอพยพของยิวให้จำกัดการขายดินแดนของอาหรับให้แก่ยิวและให้เอกราชแก่ปาเลสไตน์ทันทีทันใด อย่างไรก็ตามในหมู่พวกอาหรับเองก็มีความแตกแยกกันในระหว่างกลุ่มการเมืองกลุ่มต่าง ๆ เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้พวกอาหรับจึงรวมกันโดยการจัดตั้งคณะกรรมการระดับสูงของอาหรับ หลังจากนั้นกลยุทธ์ทางทหารจึงถูกนำมาใช้ เช่นในปี ค.ศ.1936 มีการนัดหยุดงานทั่วไป การปฏิเสธในการเสียภาษีให้แก่รัฐบาลอาณัติ และการโจมตีอย่างรุนแรงทั้งต่อชาวยิวและชาวอังกฤษ เมื่ออังกฤษตอบโต้โดยการจับผู้นำชาตินิยมและใช้มาตรการกำหนดเวลาห้ามออกนอกบ้านและการควบคุมทางทหารในถิ่นอาหรับ การกระทำของอังกฤษจึงถูกคัดค้านโดยข้าราชการอาหรับในรัฐบาลอาณัติ ในเดือน

มิถุนายน ค.ศ.1936 ข้าราชการอาหารับแจ้งให้ข้าหลวงใหญ่อังกฤษทราบว่าความวุ่นวายต่าง ๆ มีสาเหตุมาจาก “ความรู้สึกของความไม่ยุติธรรม” ซึ่งกระทำต่อพวกอาหารับ เนื่องจากพวกเขา ถูกละเลยถูกขับไล่ไปสู่รัฐของความสิ้นหวังและความไม่สงบที่เกิดขึ้น มิได้มีมากไปกว่าการ แสดงออกของความสิ้นหวังของพวกเขา

ในปี ค.ศ.1936 ความรุนแรงของอาหารับก็เริ่มขึ้นซึ่งได้นำไปสู่การตอบโต้รุนแรงโดย พวกยิว และภายในประเทศก็กลายเป็นคลังแสงสรรพาวุธของค่ายที่มีอาวุธเพื่อเตรียมรบ อย่างไรก็ตามมีชาวยิวจำนวนเล็กน้อยที่กระตุ้นให้มีการผูกไมตรีกับอาหารับ แต่พวกเขาก็ทำได้ไม่มากพอที่จะมีอิทธิพลต่อลัทธิชาตินิยมยิวหรือเพื่อจะชักชวนอาหารับให้ประนีประนอมบุคคลสำคัญที่พยายามเรียกร้องไม่ให้ยิวใช้ความรุนแรงก็คือ ดร.ยูดาห์ แมกเนส (Dr. Judah Magnes) เขาเป็น ประธานของมหาวิทยาลัยฮีบรูแห่งเยรูซาเลม และจัดตั้ง Brit Shalom ขึ้นในปี ค.ศ.1920 ต่อมา สมาชิกของ Brit Shalom จำนวนมากได้เข้าร่วมกับผู้แสวงหาสันติภาพ ชาวยิวที่โดดเด่นโดยการ ตั้งสันนิบาตเพื่อความร่วมมือและความมีไมตรีกันระหว่างยิวและอาหารับ ตลอดจนได้จัดตั้ง องค์การสำหรับการก่อตั้งประเทศยิว-อาหารับ ต่อไป มากกว่าที่จะเป็นประเทศอาหารับหรือ ประเทศยิวอย่างใดอย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็มีชาวยิวที่โดดเด่นเพียงเล็กน้อยที่เห็นด้วยกับ นโยบายของ ดร.แมกเนส แต่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นโดยเปิดเผยเพราะกลัวถูกลอบฆ่าโดย ชาวยิวด้วยกัน⁹

คณะกรรมการสอบสวน

ตลอดระยะเวลาที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติ แต่มีลักษณะหนึ่งคล้ายกับว่าเป็น ดินแดนในบังคับอย่างมั่นคงของคณะกรรมการสอบสวน และคณะกรรมการและการสืบหา เรื่องราว ซึ่งเริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1921 ได้ทำการสำรวจเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ใน ปาเลสไตน์ การสำรวจดังกล่าวนำโดย เซอร์ โทมัส เฮย์คราฟท์ ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา ในปาเลสไตน์ ภายหลังจากการสอบสวนเขารายงานว่าการจลาจลในปี ค.ศ.1921 มีสาเหตุสืบเนื่อง มาจากความเกี่ยวข้องของชาวยิวที่มีต่อการอพยพของชาวยิว ระหว่างปี ค.ศ.1929 คณะ กรรมการชอว์ (Shaw) ได้ทำการสอบสวนการจลาจลที่เกิดขึ้นระหว่างอาหารับและยิวเหนือ บริเวณ Wailing Wall ในเยรูซาเลม คณะกรรมการได้รายงานว่าเมื่อ 10 ปีก่อนนั้นชาวยิวได้รับ ได้โจมตีชาวยิวอย่างรุนแรงถึงแม้ว่าจะไม่มีปรากฏในบันทึกก็ตาม 10 ปีก่อนนั้นชาวยิวและ อาหารับอาศัยอยู่เคียงข้างกันถ้าไม่ใช่ในลักษณะเป็นมิตรกัน อย่างน้อยก็อยู่ในความอดทนแต่ คุณสมบัติอันนี้ปัจจุบันเกือบจะไม่เป็นที่รู้จักเลยในปาเลสไตน์ อีกประการหนึ่งอาหารับกลัวว่า

พวกเขาจะกลายเป็นชนกลุ่มน้อยทั้งนี้เพราะการอพยพของยิวและความเจริญเติบโตทางการเมืองและเศรษฐกิจของไซออนนิสต์ แม้แต่ระหว่างปีที่มีการอพยพของชาวยิวคือนับจากปี ค.ศ. 1925-1927 อัตราการเข้ามาสู่ปาเลสไตน์ของชาวยิวก็สูงกว่าการอพยพไปสู่ประเทศอื่น คณะกรรมการได้สังเกตเห็นว่าขณะที่ลัทธิไซออนได้เป็นประโยชน์และเป็นผลดีต่อประเทศทางเศรษฐกิจ แต่บรรดาชาวนาจำนวนมากมิได้รับการปรับปรุงสภาวะความเป็นอยู่อย่างน่าพอใจ

การประท้วงอย่างรุนแรงโดย League of Nations Permanent Mandates Commission เพื่อต่อต้านความพยายามของอังกฤษที่จะจำกัดการอพยพของชาวยิว ได้นำไปสู่การสอบสวนทางเศรษฐกิจโดย เซอร์ จอห์น ฮอป-ซิมป์สัน (Sir John Hops – Simpson) ในปี ค.ศ.1930 ภายหลังจากการสอบสวน เขาได้รายงานโดยเน้นถึงสิ่งที่เขาคาดคะเนคืออัตราความสามารถทางเศรษฐกิจที่มีอยู่อย่างจำกัดในปาเลสไตน์ เขาเตือนว่าชาวอาหรับอาจเผชิญกับความขาดแคลนที่ดินถ้าหากว่าการครอบครองที่ดินโดยชาวยิวยังคงแผ่ขยายต่อไป ผลสรุปดังกล่าวได้กลายเป็นรากฐานสำหรับ Passfield White Paper ซึ่งมีขึ้นในปี ค.ศ.1930 ตามที่ระบุไว้ใน P.W.P. ให้จำกัดการอพยพของชาวยิวมาสู่ปาเลสไตน์ และให้ชาวอาหรับที่ไม่มีที่ดินได้มีโอกาสจับจองที่ดินของรัฐบาลมากกว่ายิวด้วยเหตุนี้ความรุนแรงที่ตามมาคือปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้นำไซออนนิสต์ทั่วโลก ซึ่งทำให้นาย แรมซีย์ แมคโดนัลด์ (Ramsey MacDonald) นายกรัฐมนตรีอังกฤษพยายามอธิบายถึงคำจำกัดความของ P.W.P. โดยเขียนจดหมายส่งไปถึง ดร.ไวท์แมน ผู้นำยิว ระหว่างปี ค.ศ. 1931 ในจดหมายดังกล่าว นาย แมคโดนัลด์ สัญญาว่าการอพยพของยิวจะยังคงดำเนินต่อไป และชาวอาหรับที่ได้ยอมสละทรัพย์สินของตนให้แก่ชาวยิวก็จะได้รับที่ดินของรัฐบาล อย่างไรก็ตามชาวอาหรับเรียกจดหมายของแมคโดนัลด์ว่าเป็นเอกสารสีดำ (Black Paper) และใช้โอกาสนี้ทำการโฆษณาชวนเชื่อโจมตีอังกฤษและไซออนนิสต์อย่างรุนแรง

ระหว่างปี ค.ศ.1930-1931 ได้มีการสำรวจมากขึ้นกว่าเดิมโดยมีผู้สำรวจหลายคนและสำรวจในหลาย ๆ ด้าน กล่าวคือ เลวิส เฟรนช์ (Lewis French) เข้าไปสำรวจในเรื่องการพัฒนาทางด้านเกษตรกรรมและการตั้งหลักแหล่งบนผืนแผ่นดิน จเรทั่วไปโดว์บิกกิน (Inspector – General Dowbiggin) สำรวจเรื่องการจัดระเบียบเรื่องตำรวจ ดี เอฟ สตริกแลนด์ (D.F. Strickland) สำรวจเรื่องความร่วมมือกันของชาวอาหรับ และ เซอร์ แซมเวล โอดอนเนลล์ (Sir Samue O'Donnell) และ เอช บริทเทน (H.Brittain) สำรวจเรื่องการจัดระเบียบเรื่องการบริหารงานในปาเลสไตน์ นอกจากนั้นสันนิบาตชาติก็ได้ส่งคณะกรรมการระหว่างชาติไปกำหนดสิทธิของยิวและอาหรับที่เวลิงวอลล์ ในปี ค.ศ.1930 เช่นกัน

จากการสำรวจจำนวนหลายครั้งดังกล่าว ก็ลงเอยโดยการจัดตั้งคณะกรรมการเรียกว่า Royal Commission of Inquiry ภายใต้การนำของเอิร์ล พีล (Earl Peel) คณะกรรมการชุดนี้ถูกส่งไปภายหลังจากปฏิวัติของอาหรับในปี ค.ศ.1936 อย่างไรก็ตามผู้ปกครองประเทศเพื่อนบ้านอาหรับได้แนะนำให้คณะกรรมการร่วมกันของอาหรับกลุ่มต่าง ๆ คือ Arab Higher Committee ทำการเจรจากับพีล หลังจากนั้นคณะกรรมการนี้ได้สรุปผลว่าจะไม่มีผืนแผ่นดินธรรมดาที่จะเป็นที่ตั้งอยู่ร่วมกันระหว่างชาวอาหรับจำนวน 1 ล้านคน และชาวยิวจำนวน 4 แสนคน โดยให้เหตุผลว่า

“ชุมชนอาหรับโดยบุคลิกลักษณะก็เด่นกว่าในด้านความเป็นเอเชีย ขณะที่ชุมชนยิวมีลักษณะเด่นแบบยุโรป ทั้ง 2 พวกต่างกันทางศาสนาและภาษา ชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรม แนวความคิดและการประพฤติปฏิบัติไปด้วยกันไม่ได้เลย ตลอดจนความปรารถนาแห่งชาติก็ไม่เหมือนกัน สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อสันติภาพ...สงครามโลกครั้งที่ 1 และผลที่สืบเนื่องต่อมาจากสงครามได้จิตใจชาวอาหรับทั้งหมดด้วยความหวังในการฟื้นฟูโลกอาหรับที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเป็นอิสระเหมือนสมัยยุคทองของอาหรับ ในทำนองเดียวกันชาวยิวก็ถูกจิตใจโดยอดีตกาลทางประวัติศาสตร์ของพวกเขา...ในความคิดคำนึงของชาวอาหรับ ชาวยิวสามารถครอบครองได้เพียงสถานที่ที่พวกเขาครองได้ในอียิปต์อาหรับหรือสเปนอาหรับ ชาวอาหรับจะอยู่นอกกรอบของชาวยิวเป็นชาวคานาไนท์ในดินแดนเก่าแก่ของอิสราเอล บ้านเกิดเมืองนอน...ไม่สามารถจะเป็นครึ่งชาติได้...ความขัดแย้งเช่นนี้เป็นสิ่งที่ฝังติดแน่นในสถานการณ์นับจากเริ่มแรก ความหมายของระบบอาณัติมีแนวโน้มที่จะย่ำให้ความขัดแย้งนี้เจริญเติบโตมากขึ้น... อย่างไรก็ตาม ความเป็นศัตรูในยุคแรกของยิวยังมีได้แผ่กระจายไปในหมู่ชาวนา ความขัดแย้งที่รุนแรงจะดำเนินต่อไป... และดูเหมือนว่าสถานการณ์ที่เลวร้ายอยู่ในปัจจุบันจะเลวยิ่งไปกว่าเดิม ความขัดแย้งจะดำเนินต่อไป ช่องว่างระหว่างอาหรับและยิวจะกว้างมากขึ้น”¹⁰

คณะกรรมการ Royal Commission เสนอให้แบ่งปาเลสไตน์ออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง ได้แก่ ประเทศยิวเล็ก ๆ ซึ่งจะมีชาวยิวประมาณ 285,000 คน และชาวอาหรับ 225,000 คน ส่วนที่สอง คือ เขตนาซาติจากชายฝั่งทะเลและรวมเยรูซาเลมด้วย ส่วนที่สาม คือดินแดนที่เหลือทั้งหมดเป็นประเทศอาหรับ

ขณะที่ผู้นำไซออนนิสต์พบว่าแผนการณ์ที่ยอมรับได้และได้คัดค้านการประชุมไซออนนิสต์ครั้งที่ 20 ซึ่งมีขึ้นในปี ค.ศ.1937 องค์การนี้ได้เรียกร้องให้การอพยพของชาวยิวเพิ่มขึ้น การก่อตั้งรัฐยิวและการตั้งหลักแหล่งอย่างสันติกับอาหรับ อาหรับหัวปานกลางต่อต้าน

ข้อเสนอให้มีความสัมพันธ์ทางสัญญาเพราะจะมีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่ยังคงอยู่ระหว่างอียิปต์และเกรท บริเทน และการรักษาการคงอยู่ของอัคราส่วนชาวอาหรับและยิว

การคัดค้านของอาหรับในเรื่องข้อเสนอให้มีการแบ่งนั้นติดตามมาด้วยความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้น รัฐบาลอาณัติพยายามหาทางระงับการปฏิวัติของอาหรับที่จะเกิดขึ้น โดยประกาศยกเลิกคณะกรรมการระดับสูงของอาหรับและคณะกรรมการอาหรับปาเลสไตน์อื่น ๆ รัฐบาลได้จับกุมและเนรเทศผู้นำอาหรับ 6 คน และถอดผู้นำทางศาสนาอิสลามออกจากตำแหน่ง

ในปี ค.ศ.1938 คณะกรรมการแบ่งปาเลสไตน์ซึ่งสนับสนุนแผนการณ์ของฟิลได้เดินทางไปสำรวจสถานการณ์และพบว่า การแบ่งปาเลสไตน์อาจทำไม่ได้เพราะรัฐยิวที่ถูกเสนอไว้ในแผนการณ์เล็กเกินไป และรัฐอาหรับก็ใหญ่เกินไป เกรทบริเทนจึงประกาศจะจัดให้มีการประชุมระหว่างอังกฤษ ยิว และอาหรับ ที่กรุงลอนดอน ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ และมีนาคม ค.ศ.1939 เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาอนาคตของปาเลสไตน์

อย่างไรก็ตาม อังกฤษก็ได้สัญญาไว้ในบันทึกสี่ขาวของปี โดยจะให้ปาเลสไตน์มีการปกครองตนเองภายในเวลา 10 ปีข้างหน้า การอพยพของยิวจะได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไปอีก 5 ปี จนกว่าชาวยิวจะมีจำนวนมากขึ้นเป็น 1 ใน 3 ของประชาชนทั้งหมดของปาเลสไตน์ การอพยพคราวต่อไปจากนั้นจะขึ้นอยู่กับการยินยอมของอาหรับและการซื้อที่ดินโดยชาวยิวจะถูกจำกัด

ชาวอาหรับหัวปานกลางพิจารณาบันทึกสี่ขาวของปี ค.ศ.1939 ว่าเป็นชัยชนะ แม้ว่าพรรคพวกของผู้นำศาสนาอิสลามยังคงยืนยันความต้องการเป็นอิสระโดยทันทีทันใดก็ตาม ดังนั้นความผิดหวังจึงตกอยู่กับชุมชนยิวในปาเลสไตน์จึงมีการเดินขบวนโดยชาวยิว ทำการปล้นสำนักงานของรัฐบาล ขวางป่าตำรวจอังกฤษ และปล้นร้านค้า เมื่อมีการประชุมไซออนนิสต์ครั้งที่ 21 ดร.ไวช์แมน ผู้นำยิวได้แสดงความเสียใจที่อังกฤษหันหลังให้กับสัญญาที่เคยให้ไว้แก่ยิวและยืนยันจะต่อต้านให้แรงที่สุดเท่าที่จะทำได้